MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder (Jes 9:1)

Jesus - vårt enda hopp!

Den ende som kommer att kunna lösa mänskligheten problem sist och slutligen finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom.

Utdrag ur predikan av Arne Imsen, sidan 4

I två världar

Det ordlösa leendet hon gav sina barn sa dock allt det som moderskärleken kunde frambringa!

Missionshälsning från Karin Vidén

Fredagskväll i tremiljonersstaden Santo Domingo, och bilköerna är ansträngande långa och mycket tålamodsprövande. En strid ström av gatuförsäljare kretsar runt omkring bilen och erbjuder oss allsköns varor; vackra blombuketter, kakor, nötter, färdigskalade apelsiner, vindrutetorkare, såpbubblor, ja en uppsjö av varor säljs i dessa enorma bilköer som får hela city att stå mer eller mindre stilla.

De stora luxuöst påkostade köpcentren avlöser varandra utefter vår färdväg, det ena mer glittrande och glammigt än det andra. Köpglada människor överallt nu i december, och julens kommers är markant och påtaglig. Stora neonlysande tomtar och snögubbar, vid sidan om lika lysande och blinkande julkrubbor med Jesusbarnet som medelpunkt, pryder tak, infarter, parkeringar och entréer.

Vi är på väg hem från ett av stadens sjukhus, och i baksätet sitter en haitisk kvinna, en syster i vår församlingsgemenskap som heter Andrea. Vi har känt henne i många år nu och följt hennes slitsamma liv och hennes orubbliga tro på att Gud alltid har en framkomlig väg. Hur tärd hon var av sorg då hennes lille Yefrei för en del år sedan, bara tio år gammal, dog ifrån henne i en svår lungsjukdom, men hur hon på grund av de andra barnen reste sig och gick vidare i kampen för att klara av försörjningen, för att om möjligt ge dem en framtid.

Några år har gått, och Andrea har nu varit sjuk en tid. Smärtor, feber, aptitlöshet...ja, de prover som togs på henne nyligen visade på mycket dåliga blodvärden, infektion och uttorkning. Vi hämtade henne mitt på dagen, och hon lyckades stapplande ta sig in i bilen och vi körde henne till det sjukhus där vår missionsläkare Dory Diaz har sin tjänstgöring. Dory tog sig an henne tillsammans med en kollega och de placerade henne omgående i näringsdropp.

Andrea med tre av sina barn.

Akutmottagningen dit Andrea hänvisades var en ny erfarenhet för mig som svensk. I ett litet varmt och instängt rum trängdes massor av människor för att få dropp och akut vård. För Andrea fanns inte ens en plats att sitta, men efter en stund trängde några av de andra patienterna ihop sig där de redan satt alltför trångt på en hård och vinglig järnbänk, var och en med sin droppåse hängande intill sig, och hon kunde i alla fall få sitta med sin värkande kropp.

-Hon behöver mer blod, sa läkarna, men hon måste få bukt med infektionen först, det här får bli en första akut åtgärd. Recept skrevs ut, och vi kunde köpa in de nödvändiga medicinerna i ett intilliggande apotek under tiden Andrea fick sitt dropp.

Dagen blev till kväll innan vi kunde åka hem till bateyen, hem till Palavé.

Kontrasten, de olika världarna, ger en så nödvändig och nyttig eftertänksamhet. Genom bilrutan ser vi lyxen, materialismen, överdådet, habegäret i sin värsta form inför julen, den högtid som är en påminnelse om hur Han som var rik blev fattig för vår skull.

Tack för förbön och gåvor! PG 44 10 05-6 www.maranata.

I bilens baksäte sitter en fattig småbarnsmamma som inte har ens en tanke på att kunna ge sina barn en jul, en gåva, en portion extra god julmat...

Då vi till sist i kompakt mörker lyckats ta oss fram till hennes bostad på leriga guppiga vägar, mötte henne oroligt och undrande hennes barn, den yngsta tre år, då hon trots smärtan tog sig ur bilen. Det ordlösa leendet hon gav sina barn sa dock allt det som moderskärleken kunde frambringa! -Jag är hemma hos er igen! Det ska bli bra...

Orubblig tro och framtidshopp trots ohyggliga motgångar.

Snart är julen här, och vi önskar göra det som på oss ankommer här i Batey Palavé där vi bor och verkar bland de mest utsatta. Andrea uttryckte till oss ett innerligt tack för hjälpen med resan, med läkarbesöket, med mediciner, och inför kommande undersökningar, men frågan är om hon verkligen ska tacka oss... Det är naturligtvis uppfostrat och fint att uttrycka tacksamhet, men istället är det ju vår skyldighet gentemot henne och hennes barn, som är orättfärdighetens offer, att se till att en utjämning ska komma till stånd. Andrea är en bland så många ...

Må julen få bli rannsakan och begrundan inför den realitet människor lever i; må vi som Kristi sändebud och medarbetare var vi än befinner oss och verkar, hemma och borta, vara bärare av det utgivande liv som vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus gett oss som föredöme.

Gud välsigne var och en i givandets underbara och välsignade tjänst! ■

se/mission

Varningarna nådde fram

Göran Skytte ondgör sig i tidningen Dagen över att Midnattsropet varnar för katolicismen. Utan omsvep skriver han om hur illa han tycker om det vi skriver om påveväldet och att namn som Spurgeon, Barratt, Lewi Pethrus och NP Wetterlund citeras. Tydligen nådde väckelsepionjärernas budskap fram. Här följer ett utdrag ur hans krönika:

DAGEN

Foto: André de Loisted

Talet om ”skökan i Rom”

Jag nästan kräks när jag läser sådant.

av Göran Skytte

Krönika **Jag är inte** katolik, tillhör inte den katolska kyrkan, är medlem i Svenska kyrkan, EFS och Ekumeniska kommuniteten i Bjärka-Säby under ledning av Peter Halldorf. Men jag har alltsedan tonåren haft fina erfarenheter av katolska kyrkor, gudstjänster, förkunnare (främst Wilfrid Stinissen) och påvar (i första hand Johannes Paulus II).

Möten med bland annat Stinissen och Johannes Paulus bidrog till att åter göra mig till en som ville vara kristen. Men detta har, som sagt, inte medfört att jag konverterat.

Jag har visserligen bildе mött och läst katoliker som jag funnit främstötande. Det är dock inte dessa som avhållit mig från att konvertera. Ty sådant folk finns inom alla kyrkor och trosriktningar. Även hos oss.

Skärmdump från Dagen.

”Häromdagen fick jag ett anonymt brev från just en sådan [påvehatare red anm]. Han varnar mig för att ”låta lura mig av den Ormen”, vilket avser påven. Därtill bifogar han det senaste numret av tidningen Midnattsropet (nr 5, 2016) med tema ”Påvespecial”.

Redan första meningen innehåller signalorden ”den katolska skökoanden”. Katolska kyrkan har blivit ”ett tillhåll för mördare, bolare och månglare, en rövarkula bortom alla historiska jämförelser”. Vidare: ”Världens största kyrka har blivit känd för sitt gangstervälde med tentakler ut över hela världen”. Påven uppges ha ”fascistiska uppdragsgivare” och katolska kyrkan karaktäriseras av ”svartkonst, bländverk, prål och falsarier på alla samhälleliga områden”.

Artikeln är skriven 1989 av dåvarande Maranataledaren Arne Imsen, men är återgiven på central plats i tidningen Midnattsropet nr 5 år 2016, med anledning av nuvarande påvens besök i Lund – Malmö.

Tidningen återger flera antikatolska texter av kända namn från den tidiga frikyrkligheten till exempel Spurgeon, Barratt och Lewi Pethrus. Men även dåvarande svenska statskyrkan är representerad, av kyrkoherden i Floda NP Wetterlund (1852 – 1928), på sin tid välkänd präst och författare. Hans huvudbudskap är: ”Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden.”

Jag nästan kräks när jag läser sådant.”

Hans Lindelöw kommenterar:

Göran Skytte stöter sig på Midnattsropet. En skribent som vi inte sällan har haft anledning att glädjas åt. Han har vid något tillfälle rentav tagit oss i försvar mot mediala angrepp. Nu inser han plötsligt med förfäran att han bor i ett protestantiskt land, och utgjuter sitt missnöje, inte över sin egen kyrkas (svek)bekännelseskrifter, vilkas antipapism lär vara oöverträffad - utan över Maranata.

Besannar han inte därmed bara den konungsliga (Gustav Vasa) visdomen: ”Jag vet nog att de svenska är snara till att samtycka, sena till att utrannsaka.”

MIDNATTSROPET

REDAKTION
Berno Vidén
berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)
Stina Fridolfsson
stina.fridolfsson@midnattsropet.se
Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se
Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2016
ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Maranataförsamlingens plusgiro: 44 10 05-6

Hemsida:
www.maranata.se
E-post:
info@maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER
Hemsida:
www.maranata.se
(Media)
E-post:
bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!
Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen:
Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134,
161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Klimatförändringar gör Sudan obeboeligt

Text: Berno Vidén

En osmaklig skylt om att personer som röstat på Sverigedemokraterna inte är välkomna prydde en svensk restaurang. Reaktionerna var blandade. Några påminde om 30-talets skyltar som avvisade judar. Faktum är att hela världen är en enda stor exkluderande klubb där merparten av invånarna inte är välkomna. Speciellt de fattiga drabbas.

Sudan riskerar att bli det första obeboeliga landet på jorden. Torka, sandstormar och en alltmer utbredd öken är resultatet av de svåra klimatförändringar som stora delar av Afrika drabbats av. Forskare räknar med att temperaturen kommer att öka med tre grader Celsius inom några decennier, vilket i sin tur kommer att göra stora landsdelar av denna väldiga kontinent obeboeliga.

Sudan befinner sig redan idag i akut krisläge och många fattiga och utsatta sudaneser tvingas att fly. Vart ska landets 40 miljoner invånare ta vägen? Europas murar reser sig obarmhärtigt upp och stänger gränserna för den alltmer okontrollerbara invandringen. Under parollen att vi måste bevara vår identitet och kultur blir den rika världen alltmer exkluderande.

Det som förra året omtalades som den största flyktingvågen sedan andra världskriget kommer att liknas vid en rännil när folkmassorna från länder i ett uttorkat Afrika börjar vandra norrut för sin överlevnads skull.

I Sverige varnas ofta för invandringen och dess konsekvenser. Landet är på väg att förlora sin svenska identitet. Kritik riktas mot den som på något sätt uttrycker stöd för att ta emot fler flyktingar. Men det Sverige vi är vana att se; historiskt, kulturellt och religiöst, kommer aldrig mer att bli vad det varit. Religiöst är det redan flera decennier sedan landet valde en annan väg som lett till att Sverige idag – utan nämnvärda protester från kristenheten – blivit ett av världens mest sekulära länder. Självklart slår en sådan utveckling hårt tillbaka. Det finns få andra länder, om ens några, där exempelvis barnen är så ideologiskt utsatta mot allt vad kristendom heter.

Tiden går inte att backa och vi lever idag i det bibeln beskriver som Apokalypsen – den absolut sista tiden innan Jesus kommer tillbaka! För den kristna församlingen handlar det inte om att genom politiskt engagemang försöka rädda en eller annan kultur. Vi har ett långt större och globalt uppdrag: presentera Jesus för alla människor! Många av dem vi möter i Sverige idag har inte haft en chans att höra evangelium i sina hemländer. Idag finns de mitt ibland oss. Faran för Sverige är inte islamisering men däremot en ljum kristenhet.

För över ett år sedan förändrades svensk politik från öppna hjärtan till stängda gränser. I dagarna förlängdes gränskontrollerna med id-tvång och situationen för flyktingen blir alltmer katastrofal. Samtidigt lever vi med paradoxen att den svenska välfärden till stor del är uppbyggd på andra länders bekostnad. Vi ger en krona i bistånd men tar tillbaka minst fem gånger mer, exempelvis genom orättfärdig vapenexport. Finns det snart något land i världen vars väpnade konflikter inte har tillgång till svenska vapen?

Människor flyr krig och terror, men också svältkatastrofer orsakat av det som idag anses vara mänsklighetens största hot: klimatförändringarna. Hela världen ropar efter fred och rättvisa, i längtan efter ett slut på allt lidande orsakat av egoism, hat och orättvisor.

Europeiska kommissionen rapporterar om hur svensk ekonomi präglas av robust ekonomisk tillväxt. Svensk levnadsstandard kräver 4,2 jordklot! Så krass är verkligheten. Samma källa anger att hela EU:s ekonomi fortsätter att växa. Men frågan är för vilka? Det finns lagar om sådd och skörd. Jesaja skrev på sin tid: Högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställde och fattige. På grund av att man inte osjälviskt delade med sig av sitt överflöd så slog olyckan tillbaka. Hela landet blev utarmat. På liknande sätt är Sverige på väg att få betala ett högt pris för den moraliska och ekonomiska skuld vi bär på. Välfärden har redan börjat slå över i ofärd för många utsatta grupper inom det svenska systemet.

Men redan här och nu finns det en annan väg än den som handlar om dem och oss - fattig och rik. Jesus talade för snart två tusen år sedan om en bättre politik än den som förkunnas från Bryssel; nämligen himmelrikets politik. Om Jesus är Herre i ditt och församlingens liv så är högsta prioritet att göra vad vi kan för att utöva och visa på Guds rättfärdighet. Att dela med sig åt den nödställde och öppna för flyktingen är en självklarhet för den kristne.

Denne Jesus
- vårt enda hopp!

Den ende som kommer att kunna lösa mänskligheten problem sist och slutligen finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Honom som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata.

Utdrag ur predikan av Arne Imsen

Var vi än läser i Bibeln, står det klart för oss att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Om det inte hade varit för detta hopp, skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till, i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig.

...

Den ende som kommer att kunna lösa mänskligheten problem sist och slutligen finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp och som vi kanske frestas fästa våra förväntningar till.

Honom som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata. Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen; kärlekens kors. Det kors, som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kulspruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatörer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här, så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurste på jorden. Men min Frälsare och Herre är inte statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya Jerusalem, och hans ärkefiende Satan, som under historiens lopp försökt att detronisera Jesus, har kommit på skam.

Snart kommer djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften renas och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit, och så dog han syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Jesus gick ut ur dödsriket och intog sin plats i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, mest märkliga och förunderliga evakuering; den som ligger strax framför:

”Denne Jesus som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen...” Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter och det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar att släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer av sådant slag som världen har att erbjuda av maktmedel och resurser. Frestelsen kan understundom vara svår, eftersom världen har kommit underfund med att just i församlingen så finns det fonder som kan utnyttjas i samhällsarbetet som hjälp att bygga upp det antikristliga riket.

Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta men de finns där och blir synliggjorda då nådens sol börjar lysa och det blir andligt töväder. Då smälter det hårda och dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter träder fram. Det visar sig att Guds rike har liv och skapande och förnyande kraft.

Närheten till världen är möjlig då temperaturen sänks och man närmar sig fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Denna värme ligger förborgad i proklamationen: ”Denne Jesus, som ni har sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp.”

...

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus martyrskap, Petrus martyrskap och Paulus fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder och familjer, de förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med dopet hade proklamerat att Jesus är Herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss. De vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

På grund av denne Jesus har hans lärjungar historien igenom drabbats av smälek, bespottelse, förföljelse och hån.

Bibeln har inte kommit till i katedraler, på universitet eller vid seminarier. Den har i huvudsak skrivits i fängelser. Den har gett mod till kristna i alla tider att fortsätta kampen, och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet, sista generationen. Vi går segrande i mål, ty: Han skall komma igen! Snart har vi passerat mållinjen och får ta emot segerkransen. ■

Reflexioner efter

Lunds domkyrka.

Malmö Arena.

Reportage: Stina Fridolfsson

Att Lutherska världsförbundet och Sveriges kristna råd hade behov av att inbjuda påven till Sverige att vara hedersgäst i ett jubileumsfirande av den lutherska reformationen, verkade närmast som ett gyckel. Om minnet av Luthers reformation skulle firas av Lutherska världsförbundet, hade det väl varit mera passande att man samlades i tusental till en rejäl protestmarsch mot Vatikanen och påven!

När det stod klart att påven skulle komma till Sverige för att tillsammans med Lutherska Världsförbundet högtidlighålla minnet av att Martin Luthers reformation 500 år tidigare, beslöt vi i Maranataförsamlingen att några av oss måste åka till evenemangen i Lund och Malmö. Vi ville möta människorna från de olika kyrkorna som nu samlades för att stå som inbjudare och värdfolk för katolska kyrkans främste representant. Vi måste försöka påminna dem om att de faktiskt som enskilda samfund ursprungligen bröt upp från katolicism och statskyrka.

Med ett ”påvespecial” av tidningen Midnattsropet, där vi sammanställt en hel del av det material som vi redan vid förra påvebesöket, 1989, under omsorgsfull ledning av Arne Imsen, många dagar och nätter plockat från de evangeliska pionjärernas skrifter. Budskapet var det vi läser i Uppenbarelseboken: Dragen ut ifrån henne, I mitt folk! Vedergällen henne!

Det kändes som en helig plikt att återuppliva vad våra andliga fäder – inklusive Martin Luther! – med livet som insats förkunnade: Guds ord räcker!

Att Lutherska världsförbundet och Sveriges kristna råd hade behov av att inbjuda påven till Sverige att vara hedersgäst i ett jubileumsfirande av den lutherska reformationen, verkade närmast som ett gyckel. Om minnet av Luthers reformation skulle firas av Lutherska världsförbundet, hade det väl varit mera passande att man samlades i tusental till en rejäl protestmarsch mot Vatikanen och påven!!

Martin Luther bannlystes som kättare av katolska kyrkan,

> **Hela arrangemanget som större delen av Sveriges kristenhet deltog i som värdfolk, visar att ett djupt avfall och en svår förvillelse drabbat den.**

därför att han deklarerat att Sola Scriptura – Endast Skriften – räckte för människans salighet. Och katolska kyrkan har inte på någon punkt haft behov av att erkänna det berättigade i Martin Luthers kamp. Att ett världsförbund som bär Luthers namn nu ville inbjuda just påven till att hedra 500-årsminnet av den kamp Luther förde, är helt groteskt.

Kan inte underlåta att citera ur Thoralf Gilbrants bok ”Tidens tecken”:

”... som religiöst system är katolicismen utan tvekan det allra värsta som någonsin existerat på denna jord, både inom och utanför kristenheten. Det är ett villfarelsens system som har lett miljoner av människor till evig förtappelse, och Romkyrkans historia är den blodigaste förföljelsehistoria som denna värld känner till. ”

Hela arrangemanget som större delen av Sveriges kristenhet deltog i som värdfolk, visar att ett djupt avfall och en svår förvillelse drabbat den. Och med vårt specialnummer av tidningen Midnattsropet, drog vi iväg kl fem på morgonen till Malmö. Vi var nio personer som åkte med mer än tusen ex av Midnattsropet, och dessutom ett litet särtryck med några korta citat ur tidningen.

I Lund var hela innerstaden

påvebesöket

På plats i Malmö förbereds utdelningen av Midnattsropet.

stängd för trafik, så vi beslöt åka till Malmö, där det var lättare hitta parkering och strategisk plats för utdelning av Midnattsropet och att sprida vårt budskap.

Vi kom i god tid; innan besökarna började anlända till Malmö Arena. Det var enormt mycket poliser utposterade. Och vid ingångarna ett stort antal säkerhetsvakter i röda jackor. Fyra tält stod resta framför ingången. Det visade sig att människorna som skulle in till evenemanget med påven, måste gå igenom något av dessa tält för minutiös säkerhetskontroll. Påven mottogs officiellt av statsminister Stefan Löwén, och fick sedan träffa kungaparet innan den ekumeniska gudstjänsten i Lunds domkyrka; som ju var det egentliga huvudärendet. Sedan åkte påven till Malmö Arena, där det mera publika eventet gick av stapeln; ”Together in hope”. Påven kom dit först på sen eftermiddag, men redan 13:30 samlades tusentals människor för att på storbildskärm följa gudstjänsten från Lunds domkyrka, och för övrigt framfördes budskap i tal, musik och sång om ”hopp, gemeskap och ansvar för världen”.

Under tiden stod en rad maranatavittnen utanför, och delade ivrigt ut Midnattsropet,

> **Den äldre munken tilltalade mig milt förebrående:**
> **-Jaså, Maranata! Hoppas att ni kommer till besinning...**

som mötte ett ganska nyfiket mottagande av många. Det var kanske den fina bilden av påven på framsidan av tidningen som lockade...
Vi fick tillfällen att samtala med många. Människor verkar vilsna och frågande. Hoppas på enhet och fred. Påven är ju en så fin, samlande kraft...

Berno blev intervjuad av ett par polska journalister, som ville höra varför vi stod med

Några av syskonen som var med på resan till Malmö. Pelle Lind, Stina Fridolfsson, Keren Leòn och Diana Kulisauskienè.

Berno Vidén intervjuas av Polsk media.

en protestskrift i samband med ett möte som bygger på dokumentet ”Från konflikt till gemenskap”.

Jag stötte samman med ett par katolska prelater som kände igen oss och tidningen Midnattsropet. Den äldre, munken, som gick lite böjd med rullator och i svart kaftan, tilltalade mig milt förebrående:

Hans Lindelöw delar ut Midnattsropet. I bakgrunden syns ett par av alla de poliser som var på plats.

Jakob Hafsahl och Jonathan Asprusten delar ut tidningar framför tälten där polisen gjorde säkerhetskontroller på alla besökare.

- Jaså, Maranata! Hoppas att ni kommer till besinning...

Men där fanns också en hel rad nunnor som intresserat tog emot tidningen.

Keren märkte att vissa människor var väldigt avvisande:

- Det var såna där svartklädda med vitt under hakan...

Pelle gav tidningen till en jobbare som gick förbi. Efter en stund kom han tillbaka:

- Kan jag få ett par tidningar till? Jag har ett par kompisar härborta som är intresserade och vill ha! Pelle blev också utfrågad av ett par ”dialogpoliser”, som väl hade i uppgift att kolla vad vi sysslade med. Han gav polisen en tidning, och han stod där och läste medan han frågade lite om vilka vi var. Så tänkte han gå, och skulle ge tillbaka tidningen. Men så tvekade han:

- Den här får jag kanske behålla?! Och det fick han gärna!

En ung kille kom med en trombon i fodral. Han skulle vara med och spela ett solonummer inne under festligheterna, så han var lite nervös. Men han ville gärna ha Midnattsropet. Och det var många andra, som också tog med sig tidningen in på Arenan, där de förhoppningsvis fick tid att läsa den också!

Det var lite småruggigt väder, och ungefär kl 15:00 hade folkströmmen till Malmö Arena mattats av, och vi hade fått förmedla omkring 1000 tidningar. Då beslöt vi oss för att starta den långa resan tillbaka. Men det var lättare sagt än gjort, för innan vi packat in oss i bilarna och kommit ut på vägen, så stängdes alla vägar av, polisen stoppade trafiken, och tyngre fordon fick flytta åt sidan. Nu skulle påven med sitt prominenta följe komma, och det togs inga risker att låta någon annan trafik rulla. Vi blev stående nära en timme, och tittade på arrangemanget, bevakningen och de korteger som kom i omgångar; med blåa och röda ljus. Någon av oss försökte gå fram med kameran och filma lite – men blev omedelbart hejdad. Vi lever i en tid då varje folksamling skapar skräck.

Så många vilsna människor är inkittade i ekumeniska religiöst-politiska läger. Vi måste nå flera med ett frigörande evangelium

Och det, fastän man inbjudit till ett evenemang Från konflikt till gemenskap och Together in hope. Fastän påven lämnade sin säkra bil, och man fick se honom gå omkring och hälsa på barn och handikappade med kyssar och kramar. Han demonstrerade enkelhet och vänlighet. Men alla visste ju att han dagen efter skulle flyga hem till Vatikanstaten igen. Till St Peterskyrkan, vars uppförande bekostats av skuldtyngda människors avlatsköp, det som bidrog till att Martin Luther inledde sin protestaktion av reformation i katolska kyrkan.

Både före och efter tillställningen har diskussioner och förvirring skurit in med olika missljud genom all pompa och ståt. Och människorna som behöver en fast grund för tro och hopp, blir alltmera desillusionerade. Vad är det för motiv bakom alla påkostade tillställningar? Biljetter för inträde till Malmö Arena kostade 100 kr, och alla intäkter från biljetterna skulle gå till hjälp för nödlidande i krigsdrabbade Syrien. Det var ju fint. Men hur mycket kostade hela arrangemanget; med polis- och säkerhetsbevakning, transporter, logi och mat till alla prominenta gäster – osv? Det hade nog blivit en stor gåva till nödlidande, om man struntat i hela spektaklet, och istället gått in för att samlas till små husmöten och läsa Guds Ord! Jesus har gett oss en underbar vägledning till förblivande resultat när man önskar nå ”från konflikt till gemenskap”:

> - ”... där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” (Matt 18:20)
> - ”...låt ingen kalla er rabbi, ty en är er Mästare, och ni är alla bröder. Ni skall inte heller kalla någon på jorden er fader, ty en är er Fader, han som är i himlen. Ni skall inte låta någon kalla er lärare, ty en är er lärare, Kristus. Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare” (Matt 23:8-11).

Det var med en viss känsla av vemod jag åkte hem. Midnattsropet hade nått många, och det var ju bra. Men ändå – så många vilsna människor är inkittade i ekumeniska religiöst-politiska läger. Vi måste nå flera med ett frigörande evangelium, från Rättfärdighetens och Fridens konung!

> - På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare. Varken dag eller natt får de någonsin tystna. Ni som ropar till HERREN, unna er ingen ro. Och ge honom ingen ro, förrän han fast grundar Jerusalem och gör det till en lovsång på jorden (Jes 62:6-7).

Tack, Jesus Kristus, att du grundat ett rike, som icke är av denna världen! Tack för att du snart kommer och hämtar din återlösta brudeskara! ■

Väckelsens konsekvenser

Det kommer dagar då vi kanske på grund av förföljelse och skilda former av utsatthet möter varandra med en knappt hörbar tröstens hälsning: - Maranata... Håll ut, broder och syster... - Jesus kommer snart, så ge inte upp!

Text: Karin Vidén

Medan vi sitter här samlade i lokalen, i varm och innerlig gemenskap, så finns i den här lilla Maranataförsamlingen i Stockholm tre familjer som inte kan vara här hos oss. De kan helt enkelt inte vara i Sverige utan har tvingats att på grund av skollagstiftningen lämna sitt hemland för att bli skolflyktingar. Hur stor är inte deras önskan att få vara här med sina barn tillsammans med oss. Vi känner dem väl, ja vi tillhör ju varandra som syskon i tron.

Och vad handlar det om? Vad är det som har hänt? Jo, de har drabbats av väckelsen och väckelsens konsekvenser. De har sagt ja till Jesus Kristus som Herre; som Herre över familjen, och de har tagit sitt föräldraansvar fullt ut för att ge sina barn en kristen fostran, en bildning och undervisning där ett genuint evangelium får vara i fokus för all kunskapsinlärning i skilda ämnen. De har insett att, som broder Arne Imsen sa för många år sedan: ”Bättre ingen undervisning alls än statens skola!” Vi var nog många som rynkade lite på pannan och undrade: Vad menar han? Nu tar han väl i, ändå! Men idag, då en del år har förflutit behöver vi inte fundera längre. Vi kan öppna tidningen, vi kan lyssna på radio, vi kan titta på TV, och vi blir mörkrädda då vi hör och läser om vad som dagligen försiggår där landets barn och ungdom är pliktiga att vara hela dagarna. Ja, idag fattar vi - bättre ingen undervisning alls än statens skola.

Där är vi idag.

Nu talar jag inte om att det skulle vara ett förfärligt elände på alla skolor, o nej. Det finns fantastiska lärare, en väl genomtänkt pedagogik, välordnade former och till och med ordning och reda i vissa klassrum, absolut, och den senaste PISA-undersökningen visar även på en viss framgång för svenska elever. Men det väsentliga är att skolan handlar om en tydlig och genomarbetad inriktning och uppenbar indoktrinering, av en ideologi med en sekulär människosyn och gudssyn som har gripit tag i hela Sverige, inom alla dess system. Barnen beredes från ett års ålder plats i en förskola och vidare i ett allmänt skolväsende som medvetet arbetar för att med livslång verkan vaccinera varje elev mot all form av kristen tro och övertygelse. Genom exempelvis evolutionsteorin som genomsyrar all undervisning från tidig ålder och som utifrån vetenskaplig teori och forskning resolut förpassar Gud och Skaparen till sagans värld.

Jag minns även då vår broder Arne med skärpa uttalade: ”Akta dig för att bedja Gud om väckelse. Tänk om han vill börja med dig!” Ja, akta dig, det handlar om väckelsens konsekvenser i vår nutid. Idag, här och nu, kan vi ännu stå på torget och öppet förkunna och proklamera: MARANATA! Jesus kommer! Men det kommer dagar då vi kanske på grund av förföljelse och skilda former av utsatthet möter varandra med en knappt hörbar tröstens hälsning: - Maranata... Håll ut, broder och syster... - Jesus kommer snart, så ge inte upp!

Ja, det kommer tider och omständigheter som kräver en höjd beredskap, genom andens uppfyllelse. Som väckelsens bärare är vårt ansvar att vara trovärdiga, en trovärdighet som innebär konsekvenser; ja väckelsens konsekvenser får synliggöras och bäras fram som ett vittnesbörd till en förvillad, vilseledd och grundlurad samtid. Barnens rätt att få Guds ord väger tyngre än någon skollagstiftning. ■

I den här lilla Maranataförsamlingen i Stockholm finns tre familjer som har tvingats lämna sitt hemland för att bli skolflyktingar.

-För ni ver rättfärdig när ni tig

Bibelstudium av Märta Berg

Det är en Psalm av David som börjar på detta sätt. Jag har funnit tre psalmer med överskriften: Fördärva inte! Ödelägg inte! Vi kan förstå att det är ett nödrop.

Det var David som skrev dessa tre böner, då han flydde för Saul och fick lov att gömma sig i grottan. Han flydde för sitt liv, för den makt som stod honom emot. Och överskriften till de sånger som bröt fram ur hans inre då, var Fördärva inte. Gode Gud, ödelägg inte! Den mellersta av dessa psalmer, nämligen den 58:e, inleder han med dessa ord:

-För ni verkligen rättfärdighetens talan, när ni tiger?

Om vi vill lära känna händelserna omkring denna bön, dessa psalmer, då bör vi bland annat läsa 2 Sam kap 18-22. Där kan vi se och förstå vilken situation David befann sig i när han brast ut i denna fråga som jag vill vidarebeforda till oss med väldigt stort allvar. ”För vi verkligen rättfärdighetens talan, om vi tiger?”

Efter det ska vi gå till Jesajabokens första kapitel:

> -Detta är de syner som Jesaja, Amos son, skådade angående Juda och Jerusalem, då Ussia, Jotam, Ahas och Hiskia var kungar i Juda (Jes 1:1).

Situationen här var tämligen godartad å en sida sett. Man kan säga att Juda levde i en period av yttre välgång, och den religiösa aktiviteten var också på sin höjdpunkt. Under hela den här tiden fanns dock en politisk oro, eftersom det var flera kungar som avlöste varandra, men genomgående var ändå ett relativt hyfsat tillstånd. Till det yttre. Men det fanns någonting som inte alls var bra. Det var omoral och det var synd. Det var avguderi och blandreligion. Allt blandades ihop i en enda mix. Det var syner som Jesaja såg.

Vi börjar med att läsa valda delar ur det första kapitlet. Jag tänker inte gå in på hela Jesajaboken, det skulle ge upphov till bibelstudier under ett helt år. Det är en oerhörd bok. Läs den gärna – om och om igen!

Första kapitlet handlar om vad Jesaja såg. När jag läser det, tänker jag att det nog inte är så att han ser det för sin inre syn. Jag tror inte det är uppenbarelser han får. Det är nog faktiskt så att han ser vad som pågår runt omkring honom. Och han hör Herrens klagan över det trolösa Juda,

Här får Jesaja se Guds hjärtelag. Han får se Guds hat, Guds avsky mot det onda, men också Guds erbjudande för den som vill höra.

kligen hetens talan, er?

Herren som säger:

- Ve dig, du syndiga släkte, du skuldbelastade folk... (Jes 1:4)

Och längre fram:

- Hör HERRENS ord, ni Sodomsfurstar, lyssna till vår Guds undervisning du Gomorrafolk! (Jes 1:10)

Det är Gud som säger detta. Inte Jesaja.

- Vad skall jag med era många slaktoffer till? säger HERREN. Jag är mätt på brännoffer av baggar och på gödkalvars fett, till blod av tjurar, lamm och bockar har jag inte behag.

När ni kommer för att träda fram inför mitt ansikte, vem begär då av er att mina förgårdar trampas ner? Bär inte längre fram meningslösa matoffer. Röken av dem är avskyvärd för mig.

Jag står inte ut med nymånader, sabbater och utlysta fester - ondska tillsammans med högtidsförsamlingar (Jes 1:11-13).

Jag tycker det är ett fruktansvärt uttryck när Herren säger ”Jag står inte ut! - Min själ hatar era nymånader och högtider. De är en börda för mig, jag är trött på att bära den. När ni räcker ut era händer, döljer jag mina ögon för er. Även om ni ber mycket, kommer jag inte att lyssna. Era händer är fulla av blod. Tvätta er och gör er rena! Tag bort era onda gärningar från mina ögon! Sluta att göra det som är ont! Lär er att göra det som är gott, sök det rätta! Tillrättavisa förtryckaren, försvara den faderlöses rätt, stöd änkan i hennes sak!”

Det är klara besked. Men Herren Gud har mer att säga:

- Kom, låt oss gå till rätta med varandra! Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull. Om ni är villiga att höra, skall ni få äta landets goda. Men om ni vägrar och är motsträviga, skall ni förtäras av svärd, ty så har HERRENS mun talat (Jes 1:14-20).

Man tillber det man själv har gjort och därför blir man nerböjd. Men det ska komma en annan dag. Herren Sebaots dag!

Det var det första kapitlet. Det vi har funnit där är ju en förfärlig vidräkning med Guds eget folk. Jag är trött på er, säger Gud till sitt folk. Jag orkar inte se er. Jag orkar inte höra er. Därför att ni har inte vänt om. Era synder är blodröda.

Men kom, säger Herren.

Här får Jesaja se Guds hjärtelag. Han får se Guds hat, Guds avsky mot det onda, men också Guds erbjudande för den som vill höra.

Vi går till det andra kapitlet. Det har som rubrik ”Herrens berg” Det är de ord som Jesaja skådade, står det. Det är något han ser. Ord han ser. I vers 2 heter det:

- Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där HERRENS hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk skall strömma dit. Ja, många folk skall gå i väg

och säga: ”Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.” Ty undervisning skall gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem (Jes 2:2-3).

I det här kapitlet finns också en rubrik, ”Herrens dag”, och vi läser:

- Deras land är fullt av avgudar, och de tillber sina händers verk, det som deras fingrar har gjort.

Därför blir människorna nerböjda... (Jes 2:8-9)

Tänk på det! Man tillber det man själv har gjort och därför blir man nerböjd. Men det ska komma en annan dag. Herren Sebaots dag!

Vi går vidare till nästa kapitel, som handlar om Herrens straffdom över Juda och Jerusalem;

- Jag skall ge dem pojkar till furstar, nyckfullhet skall råda över dem. Av folket skall den ene förtrycka den andre, var och en sin nästa. Barnet skall sätta sig upp mot den gamle, den obetydlige mot den högt ansedde. När någon tar tag i sin bror i sin fars hus och säger: ”Du äger en mantel, bli du vår ledare. Tag du hand om denna ruinhög!” då skall han ropa: ”Jag kan inte råda bot. I mitt hus finns varken bröd eller mantel. Sätt inte mig till ledare för folket.” (Jes 3:4-7)

Ja, det är väl ungefär den politiska situationen. En ruinhög. Ett land som rasar samman.

Det förefaller mig också vara den andliga situationen i många avseenden i vår tid.

- O, mitt folk, dina ledare för dig vilse och fördärvar den väg du skulle gå. (v 12)
- Ni har skövlat vingården. Rov från de fattiga finns i era hus. (v 14)

Därför säger Gud också att den dagen; hans dag, ska han ta bort den yttre glansen, den som de rövat till sig från de fattiga.

- På den dagen skall Herren ta bort all deras prydnad (v 18)

Gud är rättfärdig. Gud vet vad som händer. Han ser. Allt detta ser också profeten, där han lever bland sitt folk.

Så går vi till nästa kapitel. Det som handlar om ”Herrens telning”. För bibelläsare är det väl känt att Herrens telning, det är Jesus. I vers 6 läser vi:

- Och det skall finnas en hydda, som ger skugga om dagen undan hettan och tillflykt och skydd undan storm och regn.

Jag skyndar vidare till kapitel 5. Det är sången om ”Herrens vingård”. Vi läser från vers 7:

- Herren väntade laglydnad men fann blodiga lagbrott, han väntade rättfärdighet men fann skriande orättfärdighet.

Därför, säger Gud, så kommer folket att föras bort i fångenskap, för att de saknar kunskap. Vi läser i vers 14:

- Därför ökar dödsriket sitt begär, och spärrar upp sitt gap utan gräns.

Vår unga, arma generation har ingen vetskap om eller tro på en Gud som håller allt i sin hand. Så fångas man upp av vindarna i tiden, man fångas upp av drogkulturen, av new age och all denna förbannelse som har ersatt Guds bud och ordning.

En kort stund ska vi titta på vår egen samtid. Dödsriket spärrar upp sitt gap. Så gott som varje dag misshandlas och torteras människor till döds. Skjuts ner på öppen gata, kränks och våldtas i nästan vilken miljö som helst. Det är exempel på hur det uppspärrade dödsrikets gap skördar sina offer. Varför har det gått så? För att folket saknar kunskap. Det är inte så att folket saknar kunskap rent generellt, det kan till och med vara så, att vår tid representerar de högst och bäst utbildade människor som funnits. Den svenska staten har ambitionen att göra vår skola allt bättre, medan den i verkligheten fortfarande utgör politikernas experimentlåda och blir allt sämre. Detta därför att man försöker spänna över så stora områden som man egentligen varken bör eller kan. Men kunskapen - den viktiga - om Herren Gud, den saknas. Människoliv skördas, men det är också så att människor avslutar sina egna liv, för man orkar inte leva i denna okunnighetens tidevarv. Man har ingenting att fästa blicken vid. Man vet inte varför man har kommit till världen, man hittar ingen genuin önskan som har uttalats att just du ska finnas till. Det är lite olyckshändelser hit – litet provrör dit; litet hämtande av barn som kostar 100.000-tals kronor. Inget ont i att adoptera barn, men jag vill säga att barn som föds idag – vår unga, arma generation har ingen självklar punkt att hålla sig till medan de växer upp. Ingen vetskap om eller tro på en Gud som håller allt i sin hand. Så när de står och ska ta ställning till saker och ting i livet, då förs man bort i fångenskap. Man fångas upp av vindarna i tiden, man fångas upp av drogkulturen, av new age och all denna förbannelse som har ersatt Guds bud och ordning. Man fångas upp och förs bort.

Låt oss gå vidare. Nu har jag läst ur fem kapitel i början av Jesaja bok. Och i de kapitlen finner vi inte en enda gång att

Jesaja tar till orda. Här berättas vad han ser, vi hör vad Herren säger, och vi ser att det är en fruktansvärd situation som vi mycket väl kan lägga som ett raster över vår tid.

Det sjätte kapitlet har som överskrift ”Profetens kallelse”.

- I det år då kung Ussia dog...

Konung Ussia var en rättskaffens man. Under hans regering hade det ändå inte utvecklats alltför mycket negativt. Det fanns en balans på något sätt. Men nu dör han. Jag föreställer mig att Jesajas situation hade varit ganska trygg medan denne konung regerade. Nu dör han. Och vi läser hur Jesaja beskriver:

- I det år då kung Ussia dog, såg jag Herren …

Vi har det ganska bra, eller hur? Jag tror inte någon av oss egentligen har orsak att klaga så väldigt mycket. Vi är lite halvkrassliga och bedrövliga på både det ena och andra sättet, och det råder brist här och där. Men egentligen lever vi i en ganska stabil situation. Och ibland har jag tänkt så här: Har vi det så bra att vi inte ser Herren?

Men när Ussia dör, när tryggheten försvinner, då ser Jesaja Herren. Och hur ser han honom? Jo han ser honom sitta på en upphöjd tron i templet. Och han hör seraferna ropa ”Helig, helig, helig är HERREN Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet.”

Jesaja har under flydda dagar och år sett något helt annat än Herrens härlighet. Du och jag har nog väldigt svårt att se Herrens härlighet, om vi går ut och tittar på Stockholms gator just nu. Det vill jag påstå. Men frågan är inte det, frågan är om vi har sett Honom som sitter på sin tron? Han som är helig. ”Rösten från den som ropade fick dörrposterna och trösklarna att skaka”, står det. Det var sannerligen ett väckelsens rop! Våra dörrposter står stadiga. Vi har inga jordbävningar av det slaget, som får våra byggnationer att rasa ihop. Men när Guds helighet utropades i templet, då skälvde dörrposterna och trösklarna skakade. Vad var det som hände? Det var Guds helighet som uppfyllde templet.

Då upplever Jesaja en helt ny situation. Nu handlar det inte längre om världen omkring honom. Nu handlar det om honom. Det är detta som är det riktigt suveräna; att när Guds ande kommer å färde, då lyser strålkastarljuset på mig. Då hjälper det inte för Jesaja att säga hur det ser ut runt omkring honom. Nu säger han: ”Ve mig, jag förgås!” Och varför denna förfärliga insikt? Den skulle kunna kallas syndanöd. Syndanöd? Var kommer den ifrån? Jo, när människan själv möter Herrens helighet. Där uppstår en insikt som får Jesaja att förstå: Jag förgås! Jag går under! Jag dör! Jag klarar inte av det här! Jag packar ihop och smäller av!

Jag förgås, säger Jesaja. Varför det då?

- Ty jag är en man med orena läppar och jag bor ibland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot. (Jes 6:5).

Jag skulle vilja på något sätt att detta fick bli en skräll för oss. Jag har orena läppar, säger han. Men Jesaja, du har ju faktiskt inte sagt något, du har bara tittat på än så länge. Ja, det var just det!

Hur kan ni föra rättfärdighetens talan, om ni tiger? Orena läppar – det kan vara tigande läppar. Jag tror att i Jesajas fall var detta synden. De orena läpparna bestod i att han teg, medan hans folks orena läppar fladdrade iväg i vilken galenskap som helst.

Hur är det idag? Låter vi världens pladdrande stå oemotsagt, så att vi också har de här orena, tigande läpparna, inför den helige uppdragsgivaren, han som säger ”Kom!” till sitt syndiga släkte. Mina ögon har sett konungen. O, att vi fick se dig Herre, så att vi skakas i våra grundvalar, herre Jesus. O, jag ber dig.

- Då flög en av seraferna fram till mig. I hans hand var ett glödande kol, som han med en tång hade tagit från altaret. Med det rörde han vid min mun och sade: ”När nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning tagits ifrån dig och din synd är försonad” (Jes 6:6-7).

I min norska bibel står det att serafen tar en glödande sten och då måste jag omedelbart tänka på: Hur finns det rening från synden? Genom ett glödande kol, en glödande sten. Jo, det finns en sten varom det heter att byggningsmännen har förkastat den. Vi kan läsa i Apostlagärningarnas fjärde kapitel. Det är Petrus som står inför Stora rådet och är anklagad för att han botat en sjuk man. Då talar Petrus och säger så här:

-...ni alla och hela Israels folk veta att den här mannen står frisk framför er i kraft av Jesu Kristi, nasaréns, namn. Honom korsfäste ni, men Gud har uppväckt honom från de döda. Jesus är stenen som ni byggnadsarbetare kastade bort, men som blev en hörnsten (Apg 4:10-11).

En glödande sten, rening i Jesus Kristus. Han som var föraktad, så föraktad så att vi ville inte veta av honom, säger Jesaja längre fram i sin bok. Vi ville inte veta

Hur är det idag? Låter vi världens pladdrande stå oemotsagt, så att vi också har de här orena, tigande läpparna, inför den helige uppdragsgivaren, han som säger ”Kom!” till sitt syndiga släkte.

av honom. Vi kunde inte ens se på honom. Men mötet med honom gör något alldeles speciellt. Vad är det som sker? Det står så här:

-”När nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning tagits ifrån dig och din synd är försonad.”

Jag måste behärska mig, och lugnt och stilla bara fråga: Finns det något större budskap, något ljuvligare ord för någon människa att höra än: ”Din synd är försonad!” Det är hög dramatik i templet. Det är nästan så att trösklarna och dörrkarmarna ramlar åt var sitt håll, och hela Guds härlighet och Guds helighet uppfyller templet på ett sådant sätt att Jesaja ser sig själv i ett ljus som aldrig förr. Det är det vi behöver.

Ve mig, jag förgås! Det är egentligen inte längre högintressant var jag bor. Att jag bor ibland ett folk med orena läppar. Det som är närmast är att jag har orena läppar. Men Jesaja säger det till sin Gud. Och då sker detta under att synden plånas ut genom ett vidrörande av Jesus Kristus själv, han som är den levande stenen. Guds ord inbjuder och säger: Kom till honom! Den levande stenen. Han som blev förkastad, han som blev bortkastad. Din synd är försonad. Och vad händer då?

- Och jag hörde HERRENS röst. Han sade: ”Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?”

Efter ett sånt möte med Herren, är saken klar:

- Då sade jag: ”Här är jag, sänd mig!” (Jes 6:8)

Och uppdraget kommer omedelbart. Gud säger till Jesaja: Gå och tala!

Jag vet inte om jag gör våld på Jesajas liv om jag säger, att jag tror att den stora synden i hans liv, var att han teg. Men nu möter han Herren Jesus Kristus till rening ifrån synden. Tänk att Jesus kan rena från vilken synd som helst! Synder som inte syns och inte hörs och inte luktar. Som är ett hinder för rättfärdighetens talare i denna tid. Jag måste få läsa en bekännelse från en människa som faktiskt upplevde den här synden också. Jag vill läsa Ps 32, för där har vi samma upplevelse på något sätt. Det fanns något som behövde läggas tillrätta. Det var Davids liv. Syndabekännelse och förlåtelse. Tänk att det går hand i hand. Det står:

- Salig är den som fått sin överträdelse förlåten, sin synd övertäckt.

Då tänker jag: Går det att få synden övertäckt? Nej, det handlar inte om att täcka över. Men täcka upp. Och högre ändå! Din synd – hur stor den är vet inte jag. Jag vet bara att hur stor än en människas synd är, så finns det något som täcker högre upp. Och det är försoningen. Jesus Kristus. Golgata täcker min skuld, mitt fläckade liv, min synd. Jesus dog för mig – halleluja! Golgata täcker din skuld!

- Salig är den människa som HERREN ej tillräknar synd och som i sin ande är utan svek.

Din synd – hur stor den är vet inte jag. Jag vet bara att hur stor än en människas synd är, så finns det något som täcker högre upp. Och det är försoningen. Jesus Kristus.

Hur ska en människa kunna bli utan svek? Det är det regelbundna mötet med Honom som renar, Honom som helgar. Han som omvandlar, Han som gör oss allt mera lik sig själv.

- Så länge jag teg...

Där har vi det. Så länge jag teg.

- Så länge jag teg förtvinade mina ben vid min ständiga klagan. Dag och natt var din hand tung över mig, min livskraft försvann som av sommarhetta. Sela. Då uppenbarade jag min synd för dig, jag dolde inte min missgärning. Jag sade: ”Jag vill bekänna mina överträdelser för HERREN.” Då förlät du mig min syndaskuld.

Halleluja.

Det fanns andra profeter som upplevde Guds kallelse, men på ett lite annorlunda sätt. Jeremia tyckte att han var för ung. men det står om honom:

- Och HERREN räckte ut sin hand, rörde vid min mun och sade till mig: ”Se, jag lägger mina ord i din mun” (Jer 1:9).

Det är det här vidrörandet av Herren vi behöver.

Ska vi läsa om Daniel också. Daniel levde ju i en väldigt speciell situation och med ett väldigt speciellt budskap. När jag läser det här kan jag känna, än om jag inte är någon Daniel eller någon profet, men att vissa dagar kan jag ändå känna på det här sättet:

- Medan han talade så till mig, böjde jag mitt ansikte mot jorden och var stum. Och se, han som var lik en människoson rörde vid mina läppar (Dan 10:15-16).

Där kommer det igen. Och jag hävdar att det är detta vidrörande vi måste få del av. Annars är alla bibelstudier till ingen nytta. Vi behöver detta vidrörande.

- Då öppnade jag min mun och sade till honom som stod framför mig: ”Min herre, genom synen har stor ångest gripit tag i mig, och jag har inte någon kraft kvar (Dan 10:16).

Jesaja var en profet som måste renas från sin synd. Jeremia var en profet som måste befrias från sina mindervärdeskomplex. Här har vi profeten Daniel som är helt kraftlös.

- Och hur skulle en sådan som jag, min herres tjänare, kunna tala med en sådan som min herre? Jag har inte någon kraft kvar i mig och förmår inte längre att andas” (Dan 10:17).

Så känner jag det ibland när jag ser på vad som händer i vår tid. Nära inpå oss. Synden, smeten, förhärdelsen.

- Han som såg ut som en människa rörde då på nytt vid mig och styrkte mig (v 18).

Jag älskar de här uttrycken: På nytt! När Herren kommer på nytt – och på nytt igen!

- Han sade: ”Frukta inte, du högt älskade man! Frid vare med dig, var stark, ja, var stark!” (v 19)

Tänk att Herren vill möta oss på det här sättet, röra vid oss, ge oss frid och styrka och mod att gå framåt.

Jag ska läsa ett ord till från Jesaja.

Nu har jag hoppat över alla kapitlen, och läser det som är mitt hjärtas bön just nu. Hoppas du vill dela den med mig:

- O, att du lät himlen rämna och kom hit ner, så att bergen skakade inför dig, som när eld antänder ris och elden får vattnet att sjuda, så att ditt namn blir känt (Jes 64:1-2).

Jesus, det är min bön idag. Förbjud att vi tiger, Herre, jag beder i Jesu namn. Amen. ■

Håll fast vid Guds Ord!

Insändare av Marit Bergfors, www.segertonen.se

Att skriva brev och framför allt att få och läsa brev har alltid varit intressant och viktigt för oss människor. Behovet av att kommunicera och få information har bestått, även fast utseendet av “breven” växlat. I våra dagar sker den mesta “brevväxlingen” via media i olika former.

En som skrev många och viktiga brev var Paulus. Hans brev till den unge Timoteus innehöll viktig information och många handfasta råd och tillämpningar för det kristna livet. En viktig sak som Paulus poängterade för sin unge vän och som vi sena dagars lärjungar också behöver ta till oss var: Håll fast (2 Tim 3:14-15).

Paulus varnade för att tider av avfall skulle komma och Jesus hade också när han undervisade lärjungarna påpekat att de skulle komma att bedras om de inte var vaksamma. Därför är det viktigt att hålla fast vid Guds Ord så att vi inte tappar kursen (Heb 2:1).

Det finns mycket i vår tid som pekar på att den ”sunda läran”, ett uttryck som Paulus vid flera tillfällen använder, istället blivit en osund förkunnelse. Jag vill lyfta fram ett flertal exempel på hur Bibelns klara Ord mer och mer anpassats till vår tids tänkande, s.k. politisk korrekthet.

Jag vill lyfta fram ett flertal exempel på hur Bibelns klara Ord mer och mer anpassats till vår tids tänkande

* Synkretism (religionssammanblandning) innebär att alla religioner framställs som framkomliga vägar till Gud fastän Jesus klart och tydligt säger att det är endast genom Honom som man kan komma till Fadern.
* Österländsk religionsutövning mitt i församlingarna genom Yoga, mindfulness etc. Den Helige Andes funktion och gåvor har ersatts med andra andliga krafter.
* Organiserad ekumenik som utarmar istället för att uppbygga. Det “gemensamma” har visat sig resultera i ett urvattnat budskap och inte Guds Ord.
* Påvebesöket i Sverige vid reformationsfirandet i höst är endast ett exempel på hur den villfarande katolska läran allt mer vinner terräng i protestantiska kyrkor och samfund. Hur många av de kristna ledarna i Sverige kommer att “kyssa påvens hand”?
* Godkännande av partnerskap och vigsel av homosexuella är snart närmast en norm istället för ett klart avfall och en avvikelse från skapelseordningen enligt Bibeln.
* Normkritisk pedagogik i skolan - RFSL infiltrerar skolvärlden och inget samfund eller församlingar reagerar nämnvärt.
* Abortdebatten - en kristen barnmorska avskedas och döms för att inte vilja medverka till att döda ofödda barn. Inget uttalat stöd eller protest från kristenheten i stort.
* Församlingarnas bidragsberoende, och därmed registrering, är inte den bibliska vägen till välsignelse. Bibeln lär att det är frivilliga offer från församlingens medlemmar som ska bära församlingens ekonomi. Bibelstudiegrupper, bönesamlingar och t.o.m. gudstjänster och samlingar genomförs med stöd av studieförbundspengar = statliga medel.
* Pastorsutbildning med statsunderstöd och bibelkritisk studielitteratur har lett till att bibelundervisningen i församlingarna blivit därefter.
* Ointresse/kritisk hållning/bojkottförespråkande av Israel kommer inte att medföra välsignelse för vårt land. Den som välsignar Israel ska Gud välsigna, den som förbannar Israel ska Gud förbanna säger Bibeln.
* Tystnaden och ifrågasättandet omkring budskapet om Jesu tillkommelse är i sig den största varningsklockan. “I en stund när ni inte väntar det kommer Människosonen.” ■

Bed för barnen

Vårt ansvar i förhållande till barnen i konflikt med det totalitära skolmonopolet

Text: Emanuel Johansson

När Jesus talar om barnen låter han oss förstå att de har en särskild plats i Guds rike. Jesus säger om barnen att ”himmelriket tillhör sådana som de” och att ”deras änglar i himlen alltid ser min himmelske Fars ansikte”. Orden är i sig en uppfordran om en särskild omsorg och ett ansvar för oss som troende i förhållande till barnen. Med orden ”Ve över världen som förför” ställer samtidigt Jesus sina lyssnare inför det allvarliga faktum att barnen på ett särskilt sätt är utsatta.

Det är i ljuset av denna Jesu undervisning vi som kristna måste närma oss frågorna om vad som är vår kallelse och vårt ansvar i förhållande till våra barn. Barnen och familjerna ställs i vår tid inför helt andra omständigheter och förhållanden än någonsin tidigare. Den sociala och ekonomiska situationen tillsammans med en allt mer totalitär lagstiftning dikterar villkoren för familjen. Dessa villkor hamnar i konflikt med vårt ansvar och kallelse på ett allt mer påtagligt sätt. Syftet med den här artikeln är att visa på detta samtidigt som jag önskar uppmärksamma barnens situation.

Midnattsropet har genom åren skrivit om församlingens kamp för familjen och barnen i den samhälleliga kontexten. I arkivet kan vi därför följa utvecklingen i vårt land. Jag vill här lyfta fram några exempel som visar på det eskalerande motståndet mot den kristna familjen, där framför allt barnen drabbas.

Något år efter att de första av Maranataförsamlingens familjer valde att ta sina barn ur den allmänna skolan för att hemundervisa, skrev Arne Imsen en ledare med rubriken *Alarmerande rättsförskjutning* (MR 1978). I artikeln beskrev han hur det var då och tog samtidigt sikte på vår tid:

- Det är fortfarande föräldrarna, som bestämmer om barnen skall delges undervisning vilken harmonierar med hemmets atmosfär och religiösa övertygelse, eller placeras i en avideologiserad och på andliga och etiska värden utarmad skolmiljö med diffusa föreställningar om objektivitet samt modeinriktade pedagogiska experiment och familjeupplösande könsrolls- och jämlikhetssvärmerier som substitut.

Dem det vederbör, bör betänka att en religiös övertygelse äger inte lagstiftningens, politikens eller den allmänna opinionens anpasslighet. Utvecklingen kommer i icke ringa grad påverkas av om samhället väljer generösa eller rigorösa metoder i sitt umgänge med väckelsekristna föräldrar.

Må detta mana oss till skärpt uppmärksamhet och intensiva förberedelser för att rustade och väl preparerade möta den situation samhällets många små och stora utspel i frågor som tangerar religionsfriheten, yttrandefriheten och föräldrarättens gränser, varslar.

Var inte för säker, också Sverige kan få en underjordisk kyrka inom överskådlig tid! En servil och synkretistisk kristenhet på reträtt är en vältäckande garant för sådana frontförändringar hos och framryckningar för statsmakten.

Den starka andliga rörelse de väckelsekristna familjerna representerade gick förlorad då ansvaret för barnen med knappt hörbara betänkligheter lämnades över till samhällets och statens vård.

Så här i efterhand tvingas vi konstatera att det inte var många som tog vara på denna valfrihet. Den starka andliga rörelse de väckelsekristna familjerna representerade gick förlorad då ansvaret för barnen med knappt hörbara betänkligheter lämnades över till samhällets och statens vård. Med facit i hand kan vi konstatera att staten gjort stora framryckningar, särskilt i frågan om föräldrarätten. En kristenhet som anpassat sig till utvecklingen har inte varit den motståndskraft den borde vara. Idag är valfrihet borta. De föräldrar som idag vill ta ett fullt ansvar för sina barn genom att undervisa dem i harmoni med hemmets atmosfär och tro tvingas gå under jorden eller lämna landet.

Vi går vidare till början av 2000-talet då Jan Egil Hagsahl talade över temat hemundervisning. I Midnattsropet nr 3 2004 läser vi:

- I Websters internationella ordbok finns en

definition på ett totalitärt samhälle. Det är ett samhälle fullständigt reglerat av staten i utövning av en autokratisk makt som närmar sig ett monopol.
Vi är på väg mot det. Politik, förvaltning, forskning och pedagogisk yrkesutövning smälter samman i en enhetlig statsvilja, där motstånd och kritik antingen blir ignorerad, idiotförklarad eller sektstämplad.
Familj och enskild individ blir undervärderad, ignorerad på bekostnad av ett systematiskt undervisningskollektiv. Mera statsmakt över barn är historiska kännetecken på ett totalitärt samhälle. Kampen mot det reglerade, statliga skolmonopolet och kampen för det fria inlärningsalternativet - hemundervisning - är definitivt nödvändig.

Med en ny skollag i ett hårdare klimat är vi inte bara på väg mot, vi är där nu. Det fria undervisningsalternativet är inte längre tillåtet. Genom statens styrande och kontrollerande myndigheter står kommunala och privata skolor under statens makt. Det statliga skolmonopolet är idag ett faktum. När nu valfriheten är borta ställs vi inför frågan om vi ska acceptera kraven eller om vi skall följa vår tro och övertygelse i opposition mot staten.

En sak som ofta lyfts fram i försvaret för ett totalitärt skolsystem är formuleringarna om att skolan skall vara neutral inför alla elevers tro och livsåskådning. Frågan är om det bara är tomma ord som tjänat som ursäkt för statens framryckningar. Att det helt klart råder stora brister i frågan om skolans neutralitet bekräftades förra året, då Göteborgs universitet redovisade en forskningsrapport i frågan. Avhandlingen utgick från tesen att skolan är neutral, men resultatet visar tydligt att så inte är fallet. Vi citerar några stycken ur doktorsavhandlingen av Karin Kittelmann Flensner:

- Att inta en icke religiös position framställdes som en neutral position i förhållande till religion och att vara ”neutral” eller ”objektiv” hade positiva konnotationer. Att positionera sig som ateist i helklassdiskussioner var långt vanligare än att inta en religiös position trots att det i varje klassrum satt elever som i smågruppsdiskussioner positionerade sig som troende inom olika religiösa traditioner. Ateism artikulerades som en neutral position, men även som ”att vara normal”. Normalitet konstrueras i opposition till dess motsats, vilket i en sekularistisk diskurs är religiositet.

...

Lärarna framhöll vikten av att inta ett kritiskt förhållningssätt till alla typer av livsåskådningar och sanningsanspråk. Ibland

Att troende elever inte orkar bekänna sin tro vittnar om ett hårt klimat. Hur många barn i vårt land har berövats sin tro i skolan?

försköts emellertid innebörden i begreppet ”kritiskt granska” till att ”kritisera”. Ett sätt som den typen av kritik framfördes på var genom skämt med en tämligen föraktfull underton eller att framställa troende människor som ointelligenta, psykiskt sjuka och galna.

...

Ett exempel på den sekularisitiska diskursens dominans är att det var extremt ovanligt att tala om sig själv som troende i första person, speciellt när det gällde kristendom. Istället dominerade uttryck såsom ”religiösa människor är övertygade om…”, ”kristna tycker att…” ”muslimer tror…”, ”vi i Sverige är…” osv. Endast en gång under de 125 lektioner jag var närvarande uttryckte en person att hon var kristen, och detta gjordes i halvklass med 8 elever närvarande. Detta trots att det i samtliga klassrum fanns elever som i mindre grupper och privata samtal berättade att de tillhörde olika kyrkor.

Att troende elever inte orkar bekänna sin tro vittnar om ett hårt klimat i skolan. Hur många barn i vårt land har på detta sätt berövats sin tro? Denna studie gäller emellertid endast den direkta religionsundervisningen. Det finns inget som talar för att situationen skulle vara annorlunda under hela skoltiden. Tvärtom finns tydliga signaler om att skolan på många sätt ställer sig i direkt opposition till en kristen människosyn, den kristna moralen – den kristna tron.

Ett tydligt exempel är den debatt som blossade upp förra året. Det fanns de som reagerade mot RFSU:s skolverksamhet, en utbildningsvideo spreds där en promiskuös livsstil lyftes fram med hjälp av pornografiska teckningar.

Berno Vidén skrev i samband med detta en ledare i MR nr 3 2015 med rubriken, Rädda Barnen – ta dem ut ur skolan

- Under senare tid har olika kristen media reagerat över RFSU’s fräcka och förföriska skolverksamhet. Flera röster höjs för att skydda barnen från denna påverkan. Det ena efter det andra förslaget på åtgärder ges, som exempelvis att ringa rektorn, skriva insändare och liknande. En hel del vassa och allvarligt varnande ord ges. Men skolapparaten rullar vidare i takt med utvecklingen, med skolplikten som ett maktmedel.

Debatten tystnade, hur många som ringde rektorn, hur många insändare som publicerades är ovisst, men den typen av reaktioner drunknar snabbt i tidsandans flod av information - där helt andra tankar och värden dominerar. Som Berno skriver, så rullar skolapparaten vidare och med den forsätter barnen att utsättas för kränkande påtryckningar - långt ifrån vackra formuleringar om neutralitet.

Låt oss gå tillbaka till Bibelns undervisning för att se vad som är vårt ansvar inför barnen:

- Dessa ord som jag i dag ger dig befallning om, skall du lägga på hjärtat. Du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om dem när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. Du skall binda dem som ett tecken på din hand, och de skall vara som ett band till påminnelse på din panna. Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar. (5 Mos 6:6-9)

Det kristna hemmet ska präglas av Guds Ord. Vi ser att det finns ett tydligt ansvar gentemot barnen. Det vi läser om att binda Herrens bud vid hand och panna talar om att det goda Gudsordet skall prägla vårt handlande och tänkesätt. Jag kan inte undgå att se en parallell till undervisningen som möter oss i Uppenbarelseboken 13 där det talas om en tid då jordens inbyggare skall låta giva sig vilddjurets märke. Tanken att detta vilddjursvälde tar form i en tid där människor formas till ett gemensamt tänkesätt och handlande i ogudaktighet harmonierar

med bibelns profetiska ord - ”i de sista dagarna blir det svåra tider. Människorna kommer att vara...” (2 Tim 3:1-2). Vad är det som vi låter forma våra tankar och vårt handlande, vad är det som formar våra barn?

En illustration av vår tid kan vi se i berättelsen om Israels folk i Egypten. Andra Mosebok inleder med det eskalerande motståndet mot Guds folk. Den nye faraon hade glömt Josef - Guds folks betydelse för hela nationen. Faraos åtgärd på sin fruktan för detta folk var att låta döda alla gossebarn medan flickor skulle lämnas att leva. Planen var alltså en tvingad assimilering och uppblandning av folken. I vårt land sätts barnen i samhällsinstitutionernas vård från tidig ålder. Det folk som präglats av väckelsen blir effektivt marginaliserat då ansvaret för barnen tas ifrån dem. Väckelsefolkets identitet, särart och sammanhållning förvinner i takt med generationernas växling. Det är sant som det är sagt – väckelsen kan inte ärvas. Men bibelns enkla undervisning är att tron kommer av predikan. Aposteln Paulus påminner den unge Timoteus om att den tro han ägde först hade funnits hos hans mor Eunice och hans mormor Lois.

Bed för barnen! Bed att Gud i vårt land uppväcker mödrar och fäder, morföräldrar och farföräldar som i gudsfruktan vågar trotsa undervisningsmonopolet.

Israels folk i Egypten var under svårt betryck, men det fanns de som kämpade. I fronten för Guds folks kamp möter vi barnmorskorna Sifra och Pua. Vi läser i 2 Mos 1:

> - Barnmorskorna fruktade Gud och gjorde inte som den egyptiske kungen hade befallt dem utan lät barnen leva.

Dessa barnmorskor vågade trotsa den egyptiske kungen därför att de fruktade Gud. Var finns de som fruktar Gud i vårt land i vår tid? I egypten befallde faraon att alla gossebarn skulle kastas i Nilen. Hur många är barnen som i vår tid kastas i floden av gudsförnekelse?

Bed för barnen! Bed att Gud i vårt land uppväcker mödrar och fäder, morföräldrar och farföräldar som i gudsfruktan vågar trotsa undervisningsmonopolet. Det handlar om att rädda barnen! ■

Vittnesbörd

Jesus - vårt ankare

Vittnesbörd av Benny Jacobsson

Det som är viktigast i tillvaron; nu och framöver, är att man har ett fast ankare. Det är lätt att drivas hit och dit den här tiden. Både i sitt eget liv, och i världen omkring. Man bör nog sträva efter en närmare, levande relation med Jesus, så att han får vara ankaret. Utan honom fladdrar vi fram och tillbaka, och tappar fotfästet – vi når inte botten! Han måste få vara grunden för hela tillvaron. Det pågår ett krig överallt om varje människa. Det gäller att ropa på Jesus när det blåser hårt, för det finns krafter som vill förstöra. Jesus måste få vara vår trygghet och borgesman.

Jag vill sjunga en sång:

Snart en morgon bryter fram
Jesus hämtar bruden hem.
Ingen sorg skall vara mer
ingen sjukdom där vi ser
när vi intar vårt palats Jerusalem.

Solen sjunkit, det är kväll
arma jord; farväl, farväl!
All din glans skall svinna hän Vi består i himmelen
Där skall sången brusa från var frigjord själ.

Livets älv som klar kristall
ren och stilla flyta skall Vad
inget öga här har sett Gud
av nåd för oss berett När vi
hemma står med segerpalm
i hand.

Brudesjäl, på Jesus se Han
som dog för syndare. Han
har öppnat livets väg med
de sår han fick för dig då
han bar din synd och skuld
på Golgata.

Det är just det här – man behöver inte prestera något i sig själv. Allt har Jesus gjort. Han har fixat allt, så det är bara att lita på honom!

Tack Jesus för att du är konungarnas Konung och herrarnas Herre. Tack att du vill ta hand om oss var och en då hjärtana är öppna för att höra din röst. Du kommer snart; må vi då vara redo allihop till evig lycka hos dig. Käre Jesus, jag prisar dig! Amen. ■

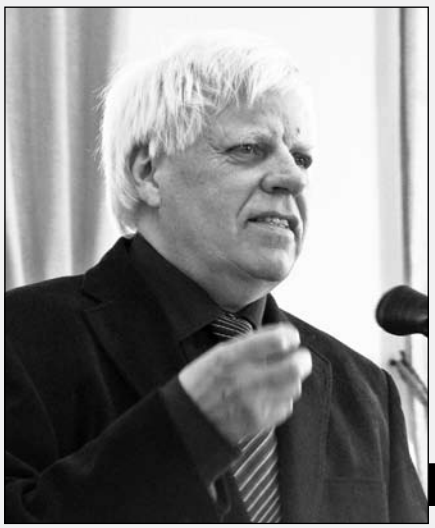

Avskild för Guds räkning

Av Tage Johansson

Är vi, för det första, lösta från denna världen som Egypten förebildar? Har vi, för det andra, låtit Gud bryta ned vår egenvilja och lämnat plats för Guds vilja i våra liv? För det tredje, är vi församlade till ett Guds utvalda folk så att vi har blivit ett heligt prästerskap?

Gud visar sin makt genom de människor som han får avskilja för sin räkning. I våra liv finns tre områden som berörs av detta avskiljande. Vi finner dem i de förebilder vi har i G.T. När Guds folk var i Egypten, när de vandrade i öknen och när de befann sig i Kanaans land. Innan denna avskiljning kunde äga rum behövde de vara med om en nedbrytningsprocess.

I Egypten var det Faraos makt som måste brytas ner. Träldomens tid för Israels folk skulle upphöra och en befrielsens vandring skulle börja. Tiden var inne för Mose att likt Jesus predika ett frihetens budskap för folket. Budskapet handlade om hur Guds kraft blir uppenbarad till frälsning för den som tror, Rom 1:16. Nedbrytningsprocessen skulle leda fram till ett avskiljande från Egypten.

I öknen skulle på samma sätt en nedbrytning ske. Under vandringen skulle denna process från Gud leda till att befria var och en från egenviljan, att man inte längre skulle tänka och handla individualistiskt. Mose påminner folket att när de kommer till ro i landet, när man fått sin arvedel som Herren ville giva dem, så skall man inte göra som man gör i öknen. 5 Mos 12:8 ”Ni skall inte göra som vi gör här i dag, när var och en gör som han vill”. Jakob blev en gudsman när han efter sin ökenvandring fick erfara hur Gud bröt ner hans starka egenvilja vid Jabboks vadställe. Därefter kunde Jakob samla ihop alla främmande avgudar. Han grävde ner dem vid terebinten vid Sikem. Genom det som skedde med Jakob kom Guds kraft i rörelse. Det står att ”en förskräckelse från Gud kom över städerna runt omkring...” 1 Mos 35:5

Det stora problemet med folket som hade lämnat det onda i Egypten var att man inte lät sig frälsas från det onda som fanns i deras hjärtan. I Apg 7:39 står det om Mose som fick levande ord från Gud för att ge dem det. Men de stötte bort honom och vände sina hjärtan mot Egypten. Öknen var ju en avgiftningsplats och en förberedelseplats. De flesta av folket som drog ut kom aldrig in . Det gjorde endast Kaleb och Josua. När Gud är färdig med sin nedbrytningsprocess och vi har bedit som Jesus lärde sina lärjungar att be: ”fräls oss ifrån det onda..” Matt 6:13, då har vi blivit avskilda inte bara från Egypten utan också från egenlivet. Paulus konstaterar så tragiskt i Fil 2:21 ”Allesammans söka de sitt eget, icke vad som hör Kristus Jesus till..” Timoteus däremot kan liknas vid Kaleb och Josua.

Guds nedbrytningsprocess leder till ett liv i avskildhet. Avskild betyder att man är helgad åt Herren. Efter den fyrtioåriga ökenvandringens turbulens var man äntligen framme vid självuppgivelsens Jordan för att inta sin arvedel. Nu skulle Guds rike uppenbaras i form av ett landområde, ett folk, en stad och ett tempel. Allt detta är underbara förebilder på ett sant församlingsliv. Om detta skulle ske var det nödvändigt också där i Kanaan att en nedbrytning skulle ske. Landet skulle intas, renas och avskiljas för Guds räkning. Man måste utrota de sju folk som fanns inom landets gränser. De skulle slå sönder deras stoder, bränna upp deras aseror, hugga ned deras gudabeläten och utrota deras namn från sina platser. Gud vill ha ett avskilt folk för att bo ibland dem. Vi blickar tillbaka på Moses och Josuas erfarenheter som Hebreerbrevets författare gör med de allvarliga varningarna i kap 4:1-16. Där står bl a att med fruktan och bävan se till att inte bli efter på vägen och att löftesordet, vilket vi som nya förbundets folk också har mottagit, inte genom ohörsamhet blir till intet gagn för oss. Att komma till landet innebär att komma till ro och vila. Guds sabbatsvila får vi erfara när vi är föremål för Guds gärningar som är motsatsen till döda gärningar. Heb 6:1

Tre viktiga frågor riktas till oss idag genom de förebilder vi har i vad som skedde i Egypten, öknen och Kanaans land. Är vi för det första lösta från denna världen som Egypten förebildar? Har vi för det andra låtit Gud bryta ned vår egenvilja och lämnat plats för Guds vilja i våra liv? För det tredje, är vi församlade till ett Guds utvalda folk så att vi har blivit ett heligt prästerskap? 1 Petr 2:5. Gud vill idag genom oss låta sin kraft och sitt rike bli synliggjort. Amen! ■

Lever vi i de yttersta dagarna?

Del 3

Laglösheten och normlösheten skall förökas i ändens tid.

Stig Andreasson

Från Jesu s.k. *eskatologiska tal* citerar vi följande:

- Och eftersom laglösheten tilltar, kommer kärleken att svalna hos de flesta" (Matt 24:12).

Då jag en gång skulle tala över den texten i en församling i Belgien uppstod ett problem. Jag hade inte så noga tänkt över att den franska bibeltexten egentligen inte innehåller ordet "laglöshet". Översättaren hade använt ett annat ord, som närmast motsvarar vårt ord "orättfärdighet". De två orden är väl besläktade, men de uttrycker dock inte exakt detsamma. Studiebibeln upplyste mig om att grundtextens grekiska ord var "anomia". För att omvandla det ordet till franska behövde jag bara byta ut "a" mot "e". Ordet "anomie" i den franska ordboken visade sig betyda "brist på lagar, normer och regler". Varför använde inte bibelöversättaren det ordet? Troligen därför att det är ett mycket ovanligt ord som många bibelläsare kanske inte skulle ha förstått. I min svenska ordbok upptäckte jag att "anomi" faktiskt blivit ett låneord i vårt språk och att det är liktydigt med "normlöshet".

Enligt Bibeln skall vårt fysiska universum en gång gå i upplösning. Idag konstaterar vi att det är på det moraliska och etiska området som upplösningen sker. I hela västvärlden är vi långt på väg att få ett närmast normlöst samhälle. Flera kyrkosamfund har också fullt ut godtagit den sekulära statens syn på mänskligt samliv. Två personer av samma kön kan därför förenas i äktenskap. Men under en sådan vigselakt blir det omöjligt att läsa en enda bibeltext som handlar om äktenskapet. Alla bibeltexter i ämnet förutsätter nämligen att äktenskapet är ett förbund mellan en man och en kvinna.

Den normkritiska skolan.

Den svenska skolan har redan infört s.k. "normkritisk undervisning". Även i Norge diskuteras detta. Vad gäller saken? Jo, det hela handlar om att i vår moderna tid måste gamla fastsatta normer och regler tas upp till kritisk omvärdering. Man menar nämligen att mobbing och diskriminering har med normer och makt att göra. De normer som på något sätt skapar diskriminering måste således bekämpas. Detta hörs delvis mycket bra ut. Men de flesta har knappast förstått att bakom normkritiken ligger en mängd tankegods från den s.k. "queer-kulturen". Det engelska ordet "queer" betyder ursprungligen "konstig, underlig, skev" osv. men blev med tiden en benämning på de homofila och lesbiska. "Skev sexualitet" är samliv mellan personer av samma kön.

Enligt normkritisk tankegång bör ingen form av sexuell läggning eller livsstil betraktas som normgivande eller normal. Detta för nämligen automatiskt till att de som har en annan läggning och en annan livsstil blir diskriminerade. Målet är könsneutralitet, ja rent av könsmångfald. Ingen kan emellertid förneka att människosläktet är indelat i två kön – man och kvinna. Det hör till Guds skapelseordning. Bibeln säger också tydligt att en människas sexualliv kan vara antingen "naturligt" eller "onaturligt".

Problemet med sexuella minoriteter.

Vi lever i en värld där de vanliga och normala livslagarna ibland slår fel. Varje år föds ett litet antal barn med obestämt kön. Rent biologiskt går det inte att bestämma om den nyfödde är pojke eller flicka. Detta benämns "intersexualism" och kallas också DSD (Disorder of Sex Development), alltså en störning eller rubbning av den normala könsutvecklingen. Detta är givetvis inte den enda biologiska störning som förekommer här i världen. Ett visst antal barn föds också med gomspalt eller harmynthet, klumpfot, hjärtfel eller med sex fingrar, för att nu inte nämna dem som kommer till världen utan syn eller hörsel, eller med Downs syndrom. Alla dessa människor bör bemötas med stor kärlek, även om vi inte förstår orsaken till deras ovanliga situation. Att födas till världen med ett lyte, en störning eller ett handikapp utplånar inte människovärdet hos någon.

I en helt annan kategori måste vi placera dem som rent biologiskt är normala män och kvinnor men som avviker från sitt eget köns vanliga känsloliv. Inom varje lands befolkning framträder ett mindre antal personer som definierar sig som "homosexuella, bisexuella eller transsexuella". Orsakerna till detta är många och för det mesta okända. Men problemet är helt klart av psykisk natur. Det handlar om en slags identitetskris. Av olika skäl har dessa personer inte uppnått sin fulla och normala identitet som män eller kvinnor. Ingenting av detta kan därför bevisa att det inte kan och bör finnas någonting som är normativt på sexuallivets område.

Könsmönster och könsroller enligt normkritisk uppfattning.

De normkritiska anser det även nödvän-

digt att minimera de egenskaper som är speciellt manliga eller kvinnliga. I den svenska förskolans plan står det att ”förskolan skall motverka traditionella könsmönster och könsroller”. I en omtalad kommunal svensk förskola undviker därför personalen att använda ord som ”han” och ”hon” då de talar om barnen. De ger dem den gemensamma beteckningen ”hen”. Barnen tilltalas också som ”kompisar” eller ”vänner” istället för ”pojkar” och ”flickor”. Tanken bakom det hela är att full jämställdhet kan uppnås bara om man utelämnar själva begreppet ”kön”. ”Vanligen leker flickor med dockor och pojkar med bilar. Hos oss blandar vi alla leksakerna, så att det skall bli lika naturligt att leka med vilka som helst av dem, antingen man är pojke eller flicka”, förklarar skolans rektor.

Här har normkritiken blivit jämställdhetshysteri. Man understryker att alla skall behandlas lika. Men det är egentligen inte fråga om att behandla alla med lika stor respekt och lika stor omsorg – men snarare att behandla alla könsneutralt eller rent av könslöst. Vi har nämnt att några barn föds med obestämt kön, vilket lyckligtvis är en ovanlig rubbning av den normala könsutvecklingen. Men därför att några få har problem med sin könsidentitet blir det orimligt att behandla alla barn i en förskola som könslösa för att inte ”diskriminera” ett försvinnande litet mindretal.

Nyligen fick jag en diger bok på 350 sidor i mina händer. Den är skriven av en fransk filosofiprofessor vid namn Charles-Eric de Saint Germain, som också bekänner sig som en bibeltroende kristen. Boken heter ”Förnuftets nederlag”, essäsamling av nutidens politiska och moraliska barbari. Det som denne lärde man skriver är verkligen ord och inga visor. Ordet ”barbari” betecknar allt som strider mot grundläggande regler för mänsklig samlevnad. Professorn menar på fullt allvar att samhället i västvärlden blivit ”barbariskt” genom att man övergivit dessa grundläggande regler. Normlösheten är ett spöke som hotar att förvandla allt till kaos.

De enda förnuftiga könsmönstren och könsrollerna.

En pastor från en friförsamling besökte vid ett tillfälle en skola. Eleverna fick då ställa frågor till honom och den första löd: ”Hur ser ni på könsmönstren och könsrollerna i er församling”? Pastorn svarade: ”Jo, i vår församling har vi det på det viset att det är kvinnorna som ammar de små nyfödda barnen”. Det blev visst inga fler frågor i ämnet. Då lagen om könsneutralt äktenskap, kallad ”äktenskap för alla”, fick majoritet i det franska parlamentet, protesterade hundratusentals människor på gatorna i många franska städer. Överallt bar man stora plakat med en text, som faktiskt rimmade på franska: ”Pappa och mamma – ingenting är bättre för ett barn!” Alla normala människor är väl överens om det. Men eftersom allt går mot sin upplösning i ändens tid hotas de gudomliga grundvalarna för könsroller och familjeliv idag. Men vi tror att Gud också i denna tid ger sitt folk kraft att behålla kärleken till sanningen och även hjälpa dem som på grund av normlösheten är villrådiga och nödställda. Detta för oss till en sista fråga.

Eftersom allt går mot sin upplösning i ändens tid hotas de gudomliga grundvalarna för könsroller och familjeliv idag.

Finns det hopp för dem som gett efter för normlösheten men önskar en förändring?

Inom sexuella minoriteter har vi huvudsakligen två slags människor. Den ena gruppen kämpar med all energi för att få sin egen s.k. ”läggning” och livsstil godkänd av alla. Det kan givetvis inte ske någon förändring med dem som inte önskar någon förändring. Men det finns en andra grupp som lider under sina onaturliga böjelser. För dem finns det absolut hopp! I ett av sina brev nämner Paulus om olika slags synder som de kristna i Korint tidigare varit bundna av. Han nämner då både äktenskapsbrott, girighet och avgudadyrkan, men också homosexualitet. Han säger inte att de homosexuella synderna är värre än andra synder. All synd är överträdelse av Guds lag. Men till slut säger han:

> - Sådana var en del av er. Men ni har tvättats rena, ni har blivit helgade och förklarats rättfärdiga i vår Herre Jesu Kristi namn och i vår Guds Ande (1 Kor 6:9 -11).

Sådana var en del av er! Men sådana är ni inte längre! Det hade skett en förändring och en befrielse! Kunde detta ske i osedlighetens Korint, då kan det också ske här och nu, mitt i queer-kulturens förpestade atmosfär i vår egen tid. Jesus Kristus ger än idag nytt liv till alla som kommer till honom. Detta nya liv gör emellertid inte definitivt slut på kampen mot vår besmittade natur. Här är både heterofila och homofila egentligen i samma situation. Frestelser och orena böjelser appellerar på olika sätt till den mänskliga naturen hos oss alla. Men Kristi Ande kan ge segerkraft. Därför säger Guds Ord:

> -De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden (Gal 5:24 - 25).

En full överlåtelse till Jesus Kristus och ett liv fyllt av hans Ande leder till frihet från allt slaveri under synden, även om striden mellan kött och ande aldrig blir helt avblåst här i tiden. Det sker först vid vår ingång i Guds eviga rike. ■

Bibelstudium *Det heliga skrivandet* av Hans Lindelöw

Vill du bli Guds

Gud tog Mose, och gjorde honom till sin penna, och skrev genom honom. Så vill han ta människor och göra dem till sitt redskap. Här får vi en föraning om nya förbundets härlighet. Då Gud får grepp om oss gör Han oss till sina redskap. Vill du bli Guds redskap?

Det är intressant se vad bibeln själv säger om hur den skrevs. Delvis är denna bok tyst om den saken. Delvis inte. Vad kan det bero på?

Jag tar utgångspunkten här för att vi ska få något begrepp om Skriftens auktoritet, och hur allvarligt det är att vi inte förlorar synen på detta. Det finns intressanta exempel som belyser det. Exempelvis i Matteus evangelium. När frågor ställs till Jesus, ser vi hur Herren svarar:

- Några fariseer kom fram till honom och ville snärja honom och sade: ”Är det tillåtet att skilja sig från sin hustru av någon anledning?” Han svarade: ”Har ni inte läst … ”

Var skulle de läsa? De var fariseer och skriftlärde. Nog visste de var de skulle läsa.

- ...”Har ni inte läst att Skaparen från begynnelsen gjorde dem till man och kvinna ...”(Matt 19:3-4)

Det är ju klart att det direkt hänvisar till Skriften. Till första Mosebok.

Vi kan också titta i kapitel 12 i Matteus evangelium.

- Vid den tiden gick Jesus genom ett sädesfält på sabbaten. Hans lärjungar var hungriga och började rycka av ax och äta. När fariseerna såg det, sade de till honom: ”Se, dina lärjungar gör det som inte är tillåtet på sabbaten.” Han svarade dem: ”Har ni inte läst...” (Matt 12:1-3)

Vilka var det som ville snärja Jesus? Det vara fariseerna. Nog hade de läst. Men hör fortsättningen:

- Har ni inte läst vad David gjorde, när han och hans följeslagare var hungriga: hur han gick in i Guds hus och åt skådebröden, som varken han eller de som var med honom fick äta, utan endast prästerna? Eller har ni inte läst i lagen (Matt 12:1-5).

Svaret kommer direkt. Vi ser också i kapitel 22. I det kapitlet är det flera som kommer och ställer frågor. Jesus hade uppträtt så utmanande. Han hade drivit ut månglarna ur templet. Och det ställs många frågor:

- Samma dag kom det fram några sadduceer till Jesus - de påstår att det inte finns någon uppståndelse - och frågade honom: ”Mästare, Mose har sagt: Om någon dör

penna?

barnlös, skall hans bror gifta sig med änkan och skaffa barn åt sin bror. Nu fanns det bland oss sju bröder. Den förste gifte sig och dog, och då han inte hade några barn, lämnade han sin hustru efter sig åt sin bror. På samma sätt gick det med den andre och den tredje och till slut med alla sju. Sist av alla dog hustrun. Vem av de sju skall hon vara hustru till vid uppståndelsen? Alla var ju gifta med henne." Jesus svarade dem: "Ni tar fel och förstår varken Skriften eller Guds makt" (Matt 22:23-29).

Då är frågan: Förstår vi Skriften eller Guds makt? De som kom och ställde frågorna var sadduceerna. De lät sig inte på det sättet strängt bindas vid Skriften, som fariseerna gjorde. Fariseernas sätt att låta sig bindas, hade inte på något sätt med det andliga livets frihet att göra. Sadduceernas sätt att frigöra sig, hade inte heller med det andliga livets frihet att göra. Men Jesus svarar:

- "Ni tar fel och förstår varken Skriften eller Guds makt. Ty vid uppståndelsen gifter man sig inte och blir inte bortgift, utan man är som änglarna i himlen. Men när det gäller de dödas uppståndelse, har ni inte läst vad Gud har sagt till er: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? Han är inte en Gud för döda utan för levande" (Matt 22:29-32).

De här tre ställena som Jesus här påmint om i mötet med människor och människors frågor finner vi i början av Bibeln. Åtminstone svaret på frågan som gällde det första, där Jesus frågar om de läst om hur Gud redan från begynnelsen gjorde dem till man och kvinnar. Från allra första början. Det är första Moseboks andra kapitel. Men när han svarar på deras frågor i samband med att de var hungriga och bröt av axen, det var ju i första Samuelsboken.

Men det här om att Gud är Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, står också skrivet om i Markus evangelium:

- Men när det gäller de dödas uppståndelse, har ni då inte i Moses bok läst stället om törnbusken, hur Gud sade till Mose: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud? (Mark 12:26).

Så visst framgår det här om Jesu förhållande till Bibeln. Den var för honom en hjärtesak.

Himmelen ville tala till folket. Människorna klarade inte det. Nu ville himmelen skriva. Gud själv skrev. Skriften var Guds skrift. Och Mose kom med de här tavlorna.

Vilka var det då som skrev bibeln? Bibeln, som hade sådan oerhörd vikt, så att Jesus själv gång på gång åberopar Skriften. Vilka var det som skrev? Och hur gick det till när Bibeln skrevs? Här kommer frågan om medlarrollen på ett intressant sätt fram. Om vi går till andra Mosebok ser vi om bibelns tillblivelse; hur Skriften först författades. Vi måste gå till Mose, därför att den förste Bibeln själv uppger vara författare av den heliga Skrift är Mose. Före honom nämns ingen författare. Det finns berättelser före honom, men det nämns ingen författare. Första Mosebok byggs upp på ett särskilt sätt. Den delas upp. Och det är ett väldigt viktigt ord som återkommer då första Mosebok delas upp. Det står ingenstans något om någon som skrev i första Mosebok. Först i andra Mosebok börjar vi skymta konturerna av en skrivare.

Den heliga Skrift förutsätter det heliga skrivandet. I första Mosebok nämns ingen. Men det finns ett väldigt viktigt uttryck, som vi ska snudda vid litet. I 1917 års översättning står det: "Detta är stycket om Adams släkt." I King James står det: "This is the book of the generations of Adam" - Det är boken om Adams generationer. I Folkbibeln läser vi: "Detta är boken om Adams fortsatta historia". Ordet som översätts med släkt, generationer och fortsatta historia, är det hebreiska ordet "to-le-dáw", vilket kan översättas "ursprung, generation, släkttavla". Det är mycket intressant, för det står alltså *boken om Adams släkttavla*. "Historical record". Här har alltså någon satt sig ned och börjat skriva en bok. I femte kapitlet! Men vi har ju redan läst fyra kapitel!

Vi kan läsa om Noas och hans söners släkttavla. Teras söners släkttavla. Ismaels släkttavla. Isaks och Esaus släkt. Det här antyder att det finns flera böcker som har satts samman.

Jag tycker det är väldigt fascinerande att tänka på ibland: Vem skrev första Mosebok? Man kan kanske tänka sig att Hanok, den sjunde från Adam skrev några kapitel. Eller Noa? Det står inte vem som gjorde det, men vi har i alla fall första Mosebok. Det står inte när det lades till, men när det kommer till ett omnämnande om någon som skrev, så var det Mose. Vi ser här Mose medlarroll, som kommer att aktualiseras. Den medlarrollen erövrar

han inte lättvindigt. Han skulle stå mellan Gud och människor. Medlaren skulle stå mellan parterna. Och Bibeln talar om parterna som Gud å ena sidan, och människorna å andra sidan.

Den förste som får en väldig medlarroll, är Mose. Vi vet, när vi läser om de tio orden – här handlar det både om ord som hörs och ord som skrivs. Ord från Gud. Då kommer Mose att hamna i prövningselden. Han får stå mellan Gud och människor. Det är som om Gud här liksom vill demonstrera varför det är så stort behov av en medlare. Det får vi faktiskt se när det kommer till Bibelns författande – det heliga skrivandet. Då kommer det fram extra tydligt.

Vi kan läsa i 2 Mos att Gud talade med hög röst. När folket hade kommit till berget Sinai, läser vi:

- Men Mose förde folket ut ur lägret för att möta Gud och de ställde sig nedanför berget (2 Mos 19:17).

Mose förde ut folket, de ställde sig nedanför berget, de skulle möta Gud nu. Och sättet de skulle möta Gud på, läser vi om. Gud skulle tala med hög röst. Gud skulle tala och de skulle höra. Vi läser sedan i nästa kapitel att Gud talar; han talar de tio orden. Och när han har talat, läser vi:

- Allt folket var vittne till dundret och eldslågorna, basunljudet och röken från berget. Och när de såg detta bävade de och höll sig på avstånd. De sade till Mose: ”Tala du till oss så skall vi höra, men låt inte Gud tala till oss, för då kommer vi att dö.” Men Mose sade till folket: ”Var inte rädda...”(2 Mos 20:18-20)

Sedan ser vi i femte Mosebok att Gud berömmer folket för deras reaktion. Man skulle tänka att Gud skulle bli kränkt och sårad – folket vill inte höra mej! Nej, han berömde dem. De hade talat rätt. Ack att de hade sådana hjärtan.... De insåg att det här går inte; stå och höra Gud själv på det här viset, vi uthärdar det inte. Mose, tala du till oss! Folket begärde att få en medlare, och det var precis vad Herren ville visa att det var just det som behövdes. En medlare. Det var helt rätt, de insåg vad Gud ville visa.

Så får vi se att Skriften tar form, Skriften författas. Då får vi se ytterligare ett bevis på detta att Gud ville tala, och han talade till människorna direkt från berget Sinai.

När himmelen direkt hörs tala till människor på jorden, då kan människorna inte uthärda. Då måste vi få en medlare. Det var just vad Gud ville skulle avslöjas. Det var vad som behövdes. På det här stadiet i frälsningshistorien var det Mose som fick gå in i medlarrollen.

Vi får snart se ett annat exempel på detta. Vi kommer till att Gud skulle skriva. Gud – eller himmelen – talade. Gud – eller himmelen – skrev. När Gud själv skriver, är det just de tio orden han vill nedteckna. Och det gör han. Vi kan läsa om det längre fram.

I 2 Mos 32 har vi den förfärliga avgudakatastrofen – skandalen. Medan Mose var uppe på berget och fick lagens tavlor. Det står om dessa tavlor här. Vi läser om när Mose gått in i förbön för folket och ropat till Gud:

- Då ångrade HERREN det onda som han hade hotat att göra mot sitt folk (2 Mos 32:14).

Varför? För den gyllene kalvens skull. För dansen kring guldkalven och leken.

- Mose vände om och gick ner från berget med vittnesbördets två tavlor i händerna. Det var skrivet på tavlornas båda sidor, både på framsidan och på baksidan. Tavlorna var Guds verk och skriften var Guds skrift, inristad på tavlorna (2 Mos 32:15-16).

Förstå, vilka tavlor! Tavlorna var gjorda av Gud. Och skriften var Guds skrift. Förut ville Gud tala. Himmelen ville tala till folket. Människorna klarade inte det. Nu ville himmelen skriva. Gud själv skrev. Skriften var Guds skrift. Och Mose kom

Tavlorna var gjorda av Gud. Kan man tänka sig något mera representativt. Skriften var Guds skrift. Vore inte det här idealet, att Gud talade direkt? Eller att han skrev direkt? Han vill kommunicera, han vill tala.

med de här tavlorna. Men så läser vi:

- När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalven och dansen, blev han så upprörd att han kastade ifrån sig tavlorna och slog sönder dem nedanför berget (2 Mos 32:19).

Tavlorna var gjorda av Gud, och skriften var Guds skrift. Här höll det inte heller. Det var nödvändigt med en uppgörelse.

- Och han tog kalven som de hade gjort och brände den i eld och krossade den till stoft. Detta strödde han i vattnet och lät Israels barn dricka det (2 Mos 32:20).

Jag vet inte om jag går för långt nu, men på sätt och vis illustrerar det här urlöftet. Kvinnans säd skulle söndertrampa ormens huvud. Det står med andra ord: Denna skall söndertrampa ditt huvud och du skall stinga honom i hans häl. Det ord som står som ”söndertrampa” är ett ord som på engelska översätts till ”bruise” - krossa. Och ordet ”stinga” översätts också med ”bruise”, krossa. Det är samma ord i grundtexten. Du skall söndertrampa – eller krossa – hans huvud. Han skall stinga – eller krossa – din häl. (1 Mos 3:15, KJ övers) Gud lät Mose krossa tavlorna som representerade Ordet. Så krossas också guldkalven som representerar ondskan. Det är en bild på vad som måste ske då Kristus korsfästes. Här upplevde han att han blir krossad på korsets trä. Inte ett ben skulle sönderslås, men han blev korsfäst. Och därmed söndertrampar han eller krossar ormens huvud. Här avtecknar sig något.

Tavlorna var gjorda av Gud. Kan man tänka sig något mera representativt. Skriften var Guds skrift. Vore inte det här idealet, att Gud talade direkt? Eller att han skrev direkt? Han vill kommunicera, han vill tala. Helst direkt. Han vill skriva direkt – men det går inte. Det brister i båda fallen. Folket orkar inte, klarar inte av lyssna till talet. Och i fallet Skriften, så är det Mose som inte klarar av det. Han kastar tavlorna ifrån sig. De slogs sönder. Så stod han där. Han fick gå in i bön och ropa till Gud.

Så läser vi längre fram:

- HERREN sade till Mose: ”Hugg ut två stentavlor åt dig, likadana som de förra. På dem skall jag skriva samma ord som stod på de förra tavlorna, som du slog sönder” (2 Mos 34:1).

Nu går Mose in i uppgiften. Förra gången var tavlorna gjorda av Gud och skriften var Guds skrift. Nu säger Gud till Mose: ”Du får göra tavlorna. Så ska jag skriva på dem”.

När Skriften blir riktigt levande för oss, kan vi inte vara neutrala och distanserande. Då får Gud grepp om oss. Han gör oss till sina redskap. Vill du bli Guds redskap?

Här får alltså Mose gå in och bära ett visst ansvar. Hans medlarroll accentueras på nytt. Förut sa folket: ”Låt inte Gud tala till oss. Tala till oss du.” Helt rätt. Det var det som var meningen. Och här heter det att tavlorna som var gjorda av Gud hade slagits sönder. Då fick Mose göra tavlorna

- ”Hugg ut två stentavlor åt dig, likadana som de förra” (2 Mos 34:1).

Tavlorna var sönderslagna, där de tio orden hade nedtecknats. Hade ondskan triumferat då? Nej, inte särskilt. Därför den Gud som hade talat, var ju kvar. Det var bara för honom att upprepa detsamma. Frågan var om han ville göra det. Det verkar som att han var inte lika villig som förra gången. Förra gången gjorde han tavlorna själv. Den här gången säger han åt Mose att göra tavlorna. Mose gör tavlorna, och kommer och ställer sig där intill Herren. Och Herren talar om samma ting som han talat om tidigare. Det är inte svårt för honom. Han har gott minne. Han skrev inte för att han var rädd för att glömma något, han skrev för att kommunicera. Han ville kommunicera något. Han ville ge folket något, men det gick inte att ge direkt. Talet från himmelen kunde folket inte uthärda, och skriften som var gjord av Gud, förmådde Mose inte bära. Nu fick han göra tavlorna själv. Men så säger Herren:

- ”Hugg ut två stentavlor åt dig, likadana som de förra. På dem skall jag skriva samma ord som stod på de förra tavlorna, som du slog sönder” (2 Mos 34:1).

När så Gud har talat med honom, läser vi längre fram i samma kapitel:

- HERREN sade till Mose: ”Skriv upp åt dig dessa ord, ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.” Och han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta och dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden (2 Mos 34:27-28).

Vem skrev? Det var Mose som blev kvar, och det var Mose som skrev! Det står alltså inte att Mose blev kvar och Herren skrev. Det var Mose som skrev! Men hade inte Gud sagt att han själv skulle skriva? Det är väl förnämt och fint med Guds skrift. Ska vi inte ha det? Gud hade gjort

tavlorna, och Gud hade skrivit. Det var Guds skrift på tavlorna. Och så säger han, när Mose slagit sönder dem:

- ”Hugg ut två stentavlor åt dig, likadana som de förra. På dem skall jag skriva samma ord som stod på de förra tavlorna, som du slog sönder.”

Men så när det kommer till kritan, ser vi vem som skrev. Mose blev kvar där. ”Han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter utan att äta och dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden.”

Mose skrev. Gud hade sagt att han skulle skriva – Men så skrev Mose! Vad är det för något? Håller inte Gud sitt ord? Tydligen inte i det här fallet. Om det inte var så att Gud tog Mose, och gjorde honom till sin penna, och skrev genom honom. Gud tog Mose och gjorde honom till sin penna! Så vill han ta människor och göra dem till sitt redskap. Här får vi en föraning om nya förbundets härlighet. När Skriften blir riktigt levande för oss, kan vi inte vara neutrala och distanserande. Då får Gud grepp om oss. Han gör oss till sina redskap. Vill du bli Guds redskap?

När Jesus botar den blindfödde mannen tar han av jorden, spottar på den och lägger på mannens ögon. Han vill ta jorden – det mänskliga – och spotta på den – vad är det? Jesu saliv är det gudomliga. Han gör en underbar salva av blandningen.

I Uppenbarelseboken läser vi om ögonsalvan. Jesus säger till församlingen i Laodicea:

- Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, så att du blir rik, och vita kläder att skyla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se (Upp 3:18).

Vi tänker att det är en himmelsk, underbar ögonsalva. Men vi ser ett exempel på den här ögonsalvan i Johannes evangelium kapitel 9, då Jesus tar jorden och blandar med spottet. Det är du kanske för fin för. Det skulle du inte acceptera om du hade problem med synen. Att få en sådan ögonsalva! Men det var trots allt den ögonsalvan som gjorde att mannen fick synen tillbaka. Gud handlar. Han väljer sina vägar.

Var är du som vill bli ett redskap? Var är du som vill bli en salva? En salva för andra! Var är du som vill bli en penna? En penna i Guds hand! Därför har vi Skriften. Inte bara för att vi ska läsa. Inte ens för att vi ska läsa vad Gud själv skrev. Gud själv skrev inte så mycket. När han skrev så blev det sönderslaget. Men Gud fick tag i någon. Han får inte tag i människor så ofta. Men då och då händer det. Han fick tag i en. Så småningom fick han tag i en till. De här var hans vittnen, hans profeter. Han gjorde dem till sina pennor. Han gjorde dem till sina redskap. Han gjorde aposteln Paulus till en riktig penna som skrev – inte det som redan var skrivet. Men då han kom i ett rätt förhållande till det som var skrivet, så kunde han själv skriva på människohjärtan.

Gud gör oss till skrivverktyg. Vi får skriva rakt in i den aktuella verkligheten; nämligen in i de människors hjärtan som ställer sig till förfogande. För att vi ska bli Kristusbrev.

Det gudomligt representativa talet har vi från höjden. Tack och lov – men vi klarar inte det. Det måste finnas någon som går in under medlaruppgiften. Mose gjorde det för de tolv stammarnas räkning. Och för Guds räkning. Han var medlare mellan Gud och de tolv stammarna. Men Jesus har gått in i uppgiften för alla människors räkning. För alla nationer. Vi vet att hans position är högre och större. Hur mycket större kan vi läsa om i Hebreerbrevet. På vilket sätt var Mose och Jesus lika varandra? De var lika varandra ifråga om trohet, läser vi, men skiljer sig radikalt från varandra ifråga om härlighet. Vi läser i Hebreerbrevet 3:

-Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och översteprast, Jesus, huru han var trogen mot den som hade insatt honom, likasom Moses var ”trogen i hela hans hus”. Ty han har blivit aktad värdig så mycket större härlighet än Moses, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva huset (Hebr 3:1-3, 1917 övers).

Alltså; lika ifråga om trohet – men det var en viss skillnad där också. Herren var inte trogen mot något hus gjort av människohänder. Det fick hans första blodsvittne göra klart. Den högste bor inte i hus gjorda med händer. Troheten påminner – men härligheten skiljer. Han som aktas så mycket större ära än Mose, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva huset; han håller sig inte för god för att citera Skriften. Han håller sig inte för god att ta fram de gamla exemplen från Skriften. Vad säger han? ”Har ni inte läst...” Har vi läst? Vad sa han? Ni förstår inte skrifterna, inte heller Guds kraft.” Förstår vi skrifterna? Må Gud hjälpa oss.

- Det är uppenbart att ni är ett Kristusbrev som är ombesörjt av oss och skrivet inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten utan på tavlor av kött, på människohjärtan (2 Kor 3:3).

Det verkar som om vi får ett rätt förhållande till Skriften, då kommer vi inte bara att ha göra med det som en gång blev skrivet, vi kommer att få ha göra med det pågående skrivandet. Vi blir själva gjorda till skrivverktyg. Gud gör oss till skrivverktyg. Vi får skriva rakt in i den aktuella verkligheten; nämligen in i de människors hjärtan som ställer sig till förfogande. För att vi ska bli Kristusbrev. Tack och lov! Amen. ■

Pilgrimshem
HOTELL
Missionshotellet!
Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)
Ett andra hem, i hjärtat av Bromma
Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

Vittnesbörd

Jag vill bygga på Herrens hus!

John spelar ofta trummor i församlingens möten.

John Petersson

Jag fick ett ord ur Haggai, som jag vill dela med er. Det står en befallning om att bygga Herrens hus. Det var en speciell vers:

- Så säger nu HERREN Sebaot: Lägg märke till hur det går för er (Haggai 1:7).

Jag började för ett tag sedan att lägga märke till hur det gick för mig. Jag byggde på mitt eget hus, som jag köpt utanför Nässjö. Jag tänkte att jag skulle bygga där, så skulle Herren få komma och bygga vidare på det jag byggt upp själv. Jag har hört om att i Sverige är människorna bland de mest ensamma i världen. Hur har det blivit så? Jag märkte snart att också jag blev väldigt ensam. Det var väldigt svårt. Jag tror att den onde vill att vi ska vara självständiga och ensamma; att vi ska bygga upp en säker självkänsla, och vara starka i oss själva. Men Bibeln säger lite annat. Som vi läser i Haggai vidare:

- Gå upp till bergen, hämta trävirke och bygg upp mitt hus, så skall jag glädja mig över det och visa min härlighet, säger HERREN (v 8).

Så jag kände: Vad har jag för nytta av att bygga på mitt eget hus, när Herrens hus ligger i ruiner? I Sverige har man blivit så starka i sig själva. Folk vill gå sina egna vägar. Om jag kan göra någon nytta och bidra till att man kommer tillbaka till källan som är Jesus, så är det värt mer än att mitt eget hus ska stå färdigt och fint.

Så nu har jag flyttat in i Maranataförsamlingens storfamilj, och hoppas få vara till någon hjälp. Man är mycket starkare tillsammans i Kristi kropp. En ensam hand är inte så stark i sig själv. Men tillsammans med den övriga kroppen, får den liv och styrka. Det står på ett annat ställe i Skriften att en tretvinnad tråd brister inte så snart. Så är det. En ensam tråd går lätt av, men tretvinnad håller den bättre. Den som är svag i sig själv, gör Kristus stark, om man lämnar sig till honom.

Så det blir till att bygga på Herrens hus tillsammans med syskonen framöver! Hoppas det leder till seger.

Herre, jag tackar dig för att du har förberett en väg. Vi får komma tillsammans och bygga på ditt hus så vi blir starka i dig, Herre Jesus Kristus. Du vill styrka ditt folk och hålla samman din armé, så vi kan stå emot tidens utveckling, för den leder bara till elände och ensamhet. Tack att du vill komma över vårt land, så människorna får upp ögonen för att vi behöver komma tillbaka till källan och finna ro igen, som vi tappat bort någonstans på vägen. Tack att du välsignar församlingen, och har lett mig hit. Jag ger all ära till dig Herre, för du är segerfurste och den som går fram med dig kommer också att segra med dig, för det har du lovat, Herre Jesus Kristus. Amen.■

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 18 Bibelstudium
Torsd:	18 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se
08 98 56 83 , Bällstav. 100, BROMMA

Bibeldagar
5 - 8 januari

Maranataförsamlingen i Stockholm startar året med samling kring Guds Ord. Välkommen att vara med!

Information: Tel 08-98 56 83, info@maranata.se

POSTTIDNING B
MIDNATTSROPET
Box 20134
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Förnyelse

Jag prisar dig Himlarnas Herre
du levande, skapande Gud!
Ditt ord är begynnelsens varde
dess eko uppståndelsebud

Kom in i mitt ensliga tempel
min tomhets och fattigdoms hus
Låt din eld över altaret falla
fyll valven med lovsångens brus

Mitt hjärtas törstande marker
ett förnyelsens vårregn giv!
Låt vanmaktens dödsbataljoner
fly bort för gudomligt liv!

Giv hälsa åt smäktande ande
giv kraft åt vacklande knän
Att strömmar av levande vatten
må bliva mitt väsens fontän

Östen Dahlberg